

Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XI. évfolyam, 2. szám, 2019. február

Nóthof Ferenc

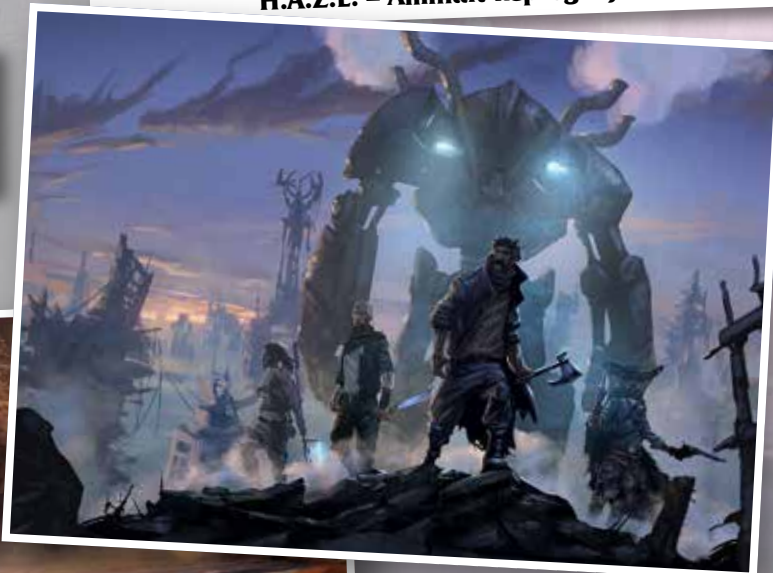

YEAR MILLION
Concept art egy National Geographic dokumentumfilmhez.

PROMETHEAN
Kész illusztráció
az Eclipse phase
RPG-hez.

H.A.Z.E. – Animált képregény borítóterve.

BALANCE – rövidfilm
Konceptió festmény egy
sci-fi pilot projecthez.

INFO BOX

NÓTHOF FERENC – CONCEPT ART / STORYBOARD / ILLUSTRATION

A 34 éves budapesti székelyű művész 2010 óta szabadúszóként dolgozik a szórakoztatóiparban. Concept artokat, storyboardokat és illusztrációkat készít. Volt már ügyfele pl. a Warner Bros, a Universal Pictures, a Netflix, a Marvel Entertainment, a DC Entertainment, valamint a Sony Pictures Entertainment.

ÉLÉRHETŐSÉGEK, ONLINE GALÉRIÁK:

Website: <https://ferencnothof.com>

Portfólió: <https://www.artstation.com/nothofferenc>

Instagram: https://www.instagram.com/ferenc_nothof

Facebook: https://www.facebook.com/nothof.ferenc.1?ref=br_rs

E-mail: info@ferencnothof.com

Szerkesztői köszöntő

Íme, itt vagyunk ismét, robog tovább a Lidércfény AKF vonata. Ugyan kissé rövid volt a február, de – amint az látható – azért mégis sikerült a megjelenéssel benne maradnunk a hónapban. Úgy gondoljuk, ezt a lapszámot is értékes tartalommal tudtuk megtölteni.

Elsőként azt emelném ki, hogy egy olyan grafikkussal sikerült interjút készíteni, aki nagy, nemzetközi filmcégeknek dolgozik, ami mellett saját projekteken is munkálkodik, és örül, ha segíthet hazai kezdeményezéseknek.

Rendhagyó módon egy másik interjúnk is van: egy rendkívül ígéretes, már a közösségi előfinanszírozás során is kiválóan teljesítő, az első világháború idején játszódó képregényciklus készítői mesélnek huszáros lendülettel többek között arról, hogyan hozták mindezt tető alá.

Ehhez kapcsolódóan egy régi „lidércfényesünk” tér vissza egy első világháborús témájú kötet ismertetőjével. A könyv azt járja körbe, hogy a magyar régészek milyen szerepet játszottak a Nagy Háborúban.

Természetesen, azért a fő csapásirány is megmaradt: számos novella és vers is vár a kedves olvasókra. Ismét van humorosabb, komorabb, szépirodalmi és a fantasztikum világába kalauzoló.

Ismét van Brekking Nyúsz rovatunk, amelyben több, komoly pénzdíjas pályázat is helyet kapott.

Visszatért a filmrovat is, amelyben egy érdekes, ámde talán mégsem olyan jó mozgóképes alkotásról olvashattok néhány (keresetlen szavaktól sem mentes) gondolatot.

Így kerekedett ki most ez az AKF, s úgy tűnik, a rendelkezésre álló rövidebb idő alatt azért változatos tartalommal töltöttük meg a bendőjét.

Fogyasszátok jó étvággal!

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el!
- Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Tartalomjegyzék

Brekking Nyúsz

Hírek, pályázatok. 4

Interjú

Jimmy Cartwright

Nagy cégek és kis projektek is „foglalkoztatják”

Interjú Nóthof Ferenc grafikkussal 6

Novellák

Ann Heart - **A kívánság** 8

Nathandriel - **Éjfélete óceán** 9

Kosakati - **Gombnyomásra** 11

Johhny Silver - **A sámán macskája** 14

Kapitány - **Egy furcsa utazás igaz története** . 16

Anonymus R. Chynewa - **Illedelmes Halál** . . 17

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Josh Sword

Nagy Eszes Alfréd legendája 18

Versek

edwardhooper - **A Hold sötét oldala** 20

Kosakati - **Szürke...** 20

Mab Tee - **Hős hajótörött** 20

Angyalka146 - **Hová tűnt?** 20

Banderas - **Hajnalok** 20

Tordai Gábor - **Felszín** 21

Lir Morlan - **Tájképek** 21

Tordai Gábor - **Ébren éjjel** 21

Kétvirág - **Vonaton** 21

jocker - **Te vándor felhő** 21

Filmrovat

Jimmy Cartwright

Hang nélkül (A Quiet Place) 22

Könyvajánló

Scholtz Róbert

„Kik bujócskázni mentek a halállal” 23

Interjú

Jimmy Cartwright

Egy új magyar képregény-ciklus születése

Az Utolsó Előtti Huszár 25

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XI. évf. 2. szám, 2019. február

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin szerkesztősége

Az első borítón Nóthof Ferenc - Battle of energy című képe, a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható.

A hátsó borítón Nóthof Ferenc - Az Utolsó Előtti Huszár c. képregény egyik alternatív borítója látható.

Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József (Craz)

www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Brekking Nyúsz

Hírek, pályázatok

Lidércfény mini pályázat – Asszociációs novellaírás

Juhász Ernő felajánlotta a Lidércfény számára a fenti képét, amelyhez régebben született már két novella.

Mi pedig arra gondoltunk, futhatnánk még rajta egy kört.

A feladat tehát adott, keves írók! **Írjatok novellát a kép alapján! Nektek milyen történet ugrik be?**

A novellákat .doc, .docx, .odt formátumokban várjuk március 31-én éjfélig e-mail-ben, a lidercfeny@sentesinfo.hu címünkre.

Terjedelmi, egyéb formai követelményt nem támasztunk, de nyilván maradjatok a novella méretnél, meg egy szimpla formázásnál (cím, alkotó neve kiemelve, a többi pedig mehet az alapértelmezett bekezdésformázással).

Mivel ez inkább csak egy asszociációs játék, így a díjazást sem visszük túlzásba. A hat legjobban sikerült novellát megjelentetjük az AKF-ben (még az is lehet, hogy egy pályázati különszám-ban).

EU2058: MILYEN LESZ EURÓPA 2058-BAN?
NOVELLAPÁLYÁZATOT HIRDET AZ AZONNALI!

A sci-fi befolyásolja azt, ahogy a jövőről gondolkodunk, a jövőről szóló művekben azonban alig esik szó Európáról és az Európai Unióról. Milyen lesz a kontinens, amikor százéves lesz a világ legsikeresebb utópisztikus projektje? Mondjátok el ti az Azonnali novellapályázatán!

Novellapályázatot hirdetünk, hogy megtudjuk: szerintetek milyen lesz Európa és az Európai Unió 2058-ban?

Lesz-e még egyáltalán Európai Unió, és ha igen, milyen lesz benne Magyarország? Benne lesz-e egyáltalán? Hogy oldjuk meg a klímaváltozás problémáját, és milyen módon változtatja meg az életünket a folyamatosan gyorsuló technológiai fejlődés?

A pályázók köre: A pályázatra bárki nevezhet fejenként egy darab olyan magyar nyelvű novellával, ami sem nyomtatott, sem online formátumban nem jelent meg még sehol.

Tematikai megkötés: Olyan novellákat keresünk, amelyek (legalább részben) 2058-ban játszódhatnak, és központi elemként, vagy a felépített világ háttérének hangsúlyos elemeként jelennek meg benne az európai kontinens, az európai integráció, illetve az EU jövője, és/vagy Magyarország jövője az EU-n belül – vagy kívül. Ezen kívül egyéb tematikai megkötés nincs, de fontos, hogy nem esszéket és tudományos értekezéseket várunk, hanem fikciós történeteket. (Néhány gondolatébresztő kérdés megtalálható segítségként a cikk végén.)

Beküldési határidő: 2019. március 31. éjfélig

Terjedelmi korlát: maximum 40 000 (negyvenezer) leütés.

Formai követelmények: Az írásokat .doc(x) vagy .odt formátumban várjuk. Kérjük, hogy a fájl címében és a fájlban belül jelenjen meg a szerző neve és a mű címe. Nem kizáró ok, ha valaki álnéven jelentkezik.

Díjazás: A legjobb novella szerzője 100 ezer forintos díjat kap. A második helyezettet a Bookline jóvoltából ajándécsomaggal jutalmazzuk. Az Azonnali fenntartja a lehetőséget, hogy amennyiben a zsűri nem talál a díjazásra érdemes munkát, a pénzdíjat ne ítélje oda. A legjobb novellák májusban, az EP-választás hónapjában megjelennek az Azonnali felületein. Amennyiben egy kötethez elegendő, avagy tíz darab megfelelőnek ítélt pályamunka érkezik be, az Azonnali ezeket a pályázat után kötetként meggyezés alapján egy ingyenes e-könyvben kiadja. (Ezért azonban honoráriumot nem tudunk fizetni.)

Beküldés: A pályamunkákat elektronikusan, a palyazat@azonnali.hu címre várjuk. Kérjük a levél tárgyában feltüntetni az EU2058 jellegét és a pályázó nevét (vagy álnévét).

A zsűri tagjai: Markovics Botond (Brandon Hackett) sci-fi író (Xeno, Isten gépei, Időutazás-duológia); Tóth Csaba politológus, A sci-fi politológiája című könyv szerzője; Pintér Bence, az Azonnali újságírója és a Spekulatív Zóna fantasztikus irodalmi blog alapítója, illetve Kulcsár Árpád, az Azonnali újságírója.

Online eredményhirdetés: az április 29-ével kezdődő héten.

Kérdésed van a pályázattal kapcsolatban? Keresd Pintér Bencét, a címét [itt találod!](#)

A teljes kiírás az azonnali.hu weboldalán olvasható - katt!

Novellapályázat Preyer Hugo emlékére – 2019

Az AVANA Egyesület pályázatot hirdet új, sci-fi novellák megírására.

A pályázaton minden olyan alkotó részt vehet, akinek még nem jelent meg önálló kötete. (A magánkiadás nem kizáró tényező.)

A pályázat nem jellegű!

Egy pályázó maximum két művel pályázhat.

A novellák terjedelme szöközőkkel együtt nem haladhatja

meg a 40.000 karaktert, és nem lehet kevesebb 2500 karakternél.

A műveket Word. doc., vagy Word docx formátumban, (12 pontos betűmérettel, normál sorközzel, fejléc és oldalszámzás nélkül) e-mailben kell benyújtani. A csatolt dokumentumok címében szerepelnie kell a szerző nevének, a mű címének.

Az e-mail-ben kérjük megadni:

- a szerző nevét, (ha van, akkor az írói nevét is)
- a szerző levelezési címét,
- telefonszámát,
- és e-mail címét.

A terjedelmi határok és formai követelmények be nem tartása a pályázatból való kizárást vonja maga után.

Beküldési határidő: 2019. május 30.

Az e-mail-eket a következő címre várjuk: preyer@avana.hu

Díjazás: az első helyezett 15.000 Ft
a második helyezett 10.000 Ft
a harmadik helyezett pedig 5.000 Ft
pénzjutalomban részesül.

Az eredményhirdetésre, és a díjak átadására a HungaroCon országos sci-fi találkozón kerül sor.

A pályázó a pályázat beadásával hozzájárul ahhoz, hogy műve megjelenjen az Avana Egyesület nyomtatott, vagy online kiadványaiban, továbbá vállalja, hogy a beküldött alkotásokat az eredményhirdetésig máshová nem nyújtja be, illetve Interneten sem jelenti meg.

A zsűri tagjai: Kósa Katalin, Csák Tamás, Juhász Roland, Vásárhelyi Lajos

A pályázatról bővebben a preyer@avana.hu címen lehet tájékozódni.

[A teljes kiírás az avana.hu weboldalán olvasható - katt!](#)

Az év magyar science fiction és fantasy novellái 2019 – Pályázati kiírás

Tavaly eldöntöttük, hogy egy pályázatra épülő magyar kötetet is kiadunk, amely alkalmas lehet arra, hogy megmutassa, hol tart ma a magyar fantasztikum, már publikált szerzők kisprózáit hozza el a közönségnek és új, tehetséges írókat ismertessen meg vele.

Szeretnénk, ha az antológia sorozattá erősödne, ezért idén is kiadunk egy új kötetet.

Az elbírálás anonim lesz, nem közvetlenül a tavaly használt,

szerkesztői e-mail címre kérjük a pályamunkákat, hanem az info@gabo.hu címre. Kollégánk, aki nem vesz részt az értékelésben, nyilvántartást vezet a pályázók adatairól, és az elbírálást végző szerkesztőknek már csak a póre, névtelen novellákat fogja továbbküldeni.

Ami pedig a kritériumainkat illeti, azok változatlanok, ezért idézünk a tavalyi pályázat utáni blogbejegyzésünkből:

„Mi nem dívatnovellákat keresünk, nem kell igazodni trendekhez, nem érdekel minket a jól ismert régi. Olyan fantasztikus novellákat szeretnénk látni, amelyeket nem tudna más megírni, csak az adott szerző, az ő saját, egyéni látásmódjával és érzékenységgel, amelyek épp emiatt újak és különlegesek.”

Határidő: 2019. június 18. éjféli

Terjedelmi korlát: 10 000 - 40 000 leütés

Honorárium: megjelenés esetén bruttó 30 000 Ft

Formai követelmények: a novellákat RTF vagy DOC formátumban várjuk, a fájl neve tartalmazza a szerző nevét és a novella címét. A fájlban szintén fel kell tüntetni a szerző nevét és elérhetőségét. A szöveg legyen sorkizárt, a sortávolság szimpla vagy másfeles, kiemelésre bold vagy kurzív használható, hacsak a novella nem tartalmaz rendhagyó formai megoldásokat.

Beküldés: elektronikusan a info@gabo.hu címre, az e-mail tárgymezőjébe kerüljön bele a „pályázat” szó, pl. Tárgy: PÁLYÁZAT: Gipsz Jakab: Novella címe. A kísérőlevélben a könnyebb adminisztráció érdekében szerepeljen a pályázó neve, emailcíme és a novella címe.

Tematikai megkötés: science fiction, fantasy, horror

Kikötések: Magyar nyelven sem nyomtatott, sem online formában nem publikált, eredeti, fennálló franchise-hoz nem köthető műveket várunk, amelyekkel máshol sem találkozhattunk korábban (tehát nem kaptunk korábban kéziratot és nem szerepelt a Fantasztikus kéziratok éjszakáján). Egy szerző egy pályaművet küldhet be.

Friss, eredeti, tartalmas novellákat várunk. Ugyan bármilyen témát szívesen látunk a fantasztikum területén belül, van néhány történetípus és -elem, amelyiknél már nehéz újat mondani. Javasoljuk, hogy a pályázók olvassák el a tavalyi kiírás tartalmi megkötéseit, és a novellapályázat tanulságait.

[A teljes kiírás az \[gabosff.blog.hu\]\(http://gabosff.blog.hu\) weboldalán olvasható - katt!](#)

„HATÁR” - Az Alföld folyóirat pályázati felhívása

A 70. évfolyamában járó Alföld folyóirat „Határ” címmel nyílt pályázatot hirdet. Pályázni két kategóriában (vers és próza; esszé és tanulmány) lehet. Egyéb műfaji megkötés nincs, tematikus is csak annyi, hogy a mű kapcsolódjék a pályázat címéhez, hívószavához!

A kézirat maximális terjedelme szépirodalmi szövegeknél 20 ezer, értekező próza esetében 30 ezer karakter.

A pályázatokat e-mailben, csatolt mellékletként (Word-dokumentum formátumban) **várjuk az alfoldfolyoirat@gmail.com címre!**

Kérjük, hogy a pályázó a levélben tüntesse fel nevét és postai elérhetőségét, valamint a tárgy mezőbe írja be, hogy „Határ”!

Határidő: 2019. augusztus 31.

A pályaműveket a szerkesztőség bírálja el, a két kategória első három helyezettje pénzjutalomban részesül.

Díjazás: 1. díj: 300 ezer Ft

2. díj: 200 ezer Ft

3. díj: 100 ezer Ft

A legjobb kéziratokat az Alföld „Határ” című, decemberi tematikus számában közöljük.

Eredményhirdetés: 2019. október 10.

[A teljes kiírás az \[alfoldonline.hu/hatar\]\(http://alfoldonline.hu/hatar\) oldalon olvasható - katt!](#)

Jimmy Cartwright

Nagy cégek és kis projektek is „foglalkoztatják”

Interjú Nóthof Ferenc grafikussal

A februári AKF összeállításának elején gondoltam egy nagyot, és felkerestem „Az Utolsó Előtti Huszár” egyik alternatív borítóját készítő Nóthof Ferencet, hátha sikerül két legyet ütni egy csapásra, és a készülő képregény mellett egy olyan grafikust is be tudunk mutatni, aki szintén hozzá tett a projekthez.

Kíváncsi voltam, hogy egy olyan magyar művész, aki már dolgozott a Warner Brosnak, vagy épp a Marvel Entertainmentnek is, miért gondolta úgy, hogy egy most induló magyar képregényprojektbe is beszáll.

– Kérlek, mondj magadról előzetesen néhány mondatot.

– Gyerekkorom óta megszállottan érdekel a rajzolás. Nem is igazán tudnám megmondani, mikortól kezdődött, de az biztos, hogy a bátyám indított el ezen az úton, mivel ő maga is rajzolt már kisgyerekként. Szóval az egész gyerekkoromat átítatta a rajzolgatás. Imádtuk a képregényeket és azokból másolgatva indultunk el az úton. Mire oda jutottam, hogy a továbbtanulásról kellett döntenem, már egyértelmű volt, hogy merre van az előre. Így kötöttem ki a kis képzőben, aztán úgy hozta az élet, hogy két év után elsodródtam onnan (nem nagyon szerettük egymást a szaktanárral), és egy művészeti központú gimnáziumban folytattam a pályafutásom. Nem nagyon zavart a dolog, mindig is makacs gyerek voltam... Számomra sosem a papír- vagy diplomaszerezés volt a lényeg, hanem hogy minél jobb rajzolóvá váljak. Ha nem tudtam valamit lerajzolni, addig küzdöttem vele, míg végül sikerült áttörni a falakat. Szóval csak folytattam azt, amit már addig is csináltam: rajzoltam és rajzoltam, és óriási álmokat dédelgettem. Ezek odáig vezettek, hogy végül egy kiadónál, akik akkoriban a magyar M.A.G.U.S. szerepjátékot fejlesztették, elkezdtem illusztrátorként dolgozni. Sok minden történt és változott akkoriban, de végül évekkel később a válságnak és az okos filmes politikának köszönhetően jött egy lehetőség, hogy filmes grafikusként kezdjek el dolgozni. Érdekes mellékinformáció, hogy sok más tényező miatt az egyik fő oka ennek az volt, hogy megcsináltam pár barátommal a K.O.H.O. című képregényt, ami azóta is egy folyamatban lévő projekt az életemben. Szóval röviden teltek, múltak az évek és végül grafikusból hosszú és élményekkel teli utazáson keresztül eljutottam ahhoz a feladatkörhöz, amit mindig is akartam csinálni. Storyboard artist /concept artist lettem. Ez persze évek munkája volt, de végül megérkeztem. Szóval ez a nagyon rövid történetem.

Technikáimat tekintve azt mondhatom, hogy lényegében kizárólag digitális technikákat alkalmazok. Félreértés ne essék, ez nem azt jelenti, hogy nem kézi rajzokat készítek, hanem csak azt, hogy nem filccel és golyóstollal dolgozom, hanem Wacom táblával és Photoshoppal. Rajzolni teljesen autodidakta módon tanultam meg, lépésről-lépésre mindig arra fókuszálva, amiben gyan-

ge voltam / vagyok. Ez a folyamat máig is tart, és azt gondolom, a halálom napjáig tartani fog.

– Úgy látom, 2010 óta igen komoly szakmai karriert sikerült befutnod. Filmes storyboardok, concept artok szerepelnek az önéletrajzodban, úgymint pl. a NatGeo-s Mars c. sorozat, vagy a részben hazánkban forgatott Spy c. akció vígjáték. Kifejtenéd röviden, hogyan érted ezt el?

– A Borgias sorozat volt az első filmem, és onnantól végül is egymás után jöttek a filmek, először kisebbek, aztán jöttek a nagyobb címek. Ez egy nem túl nagy kör, így ha jó vagy, hívnak. A Spy volt az első film, ahol concept artokat is csináltam, és lassan próbáltam ebbe az irányba menni.

– Kicsit még maradva ennél a témánál elmondanád, mivel jár egy filmes storyboard készítés, vagy akár egy-egy concept art megalkotása? Szabnak-e meg előre elképzeléseket, határidőt? Egyszóval hogyan működik?

– Storyboard és a concept art eléggé különböző műfajok. A storyboardnál a rendezővel dolgozol együtt, és az ő elképzeléseit rajzold meg, ezzel adva egy nagyjából vázát az adott jelenetnek. Ez nagyon fontos lépés, hiszen a sb-k által minden részleg nagyjából képbe kerül azzal kapcsolatban, hogy milyen feladatokkal kell majd megbirkózni. Egy kép ezer szóval ér fel, így ez a váz megindíthatja a tervezgetést a különböző részlegek között. A vfx-es csapat tudja, hogy egy sárkányt kell majd életre hívnia, az operatőr nagyjából látja, hogy milyen kulcsjeleneteket kell majd megragadni, a produkció látja, hogy hol fognak díszletben forgatni, hol esetleg valós helyszínen, szóval egyszerűen mindenki tisztábban látja, hogy mi a végső cél.

A concept art inkább a film tervezőjével való közös munka. Hogy fog kinézni a díszlet, milyen lehetne a fényelés, milyen lehetőségek vannak az adott díszletben, a színek formák és textúrák sokasága milyen végső összhatást ér el. Ez is egy irányadó eszköz a csapatnak, illetve egy izes, szagos prezentáció a tervező elképzeléséről a rendező felé.

Határidők szempontjából viszonylag gyors átfutási időkről beszélhetünk. Szinte mindennapos kapcsolatról van szó, amelyben oda-vissza áramlik az info. Egy concept art két-három nap alatt elkészül, egy storyboard meg jelenettől függően akár egy nap alatt is, de van olyan jelenet, amin az ember hónapokig

H.A.Z.E.R. exoskeleton

Spy - concept art

dolgozik, ez persze rengeteg újrarajzolást jelent. A Robin Hodon ezer fölötti board számot produkáltam a fél év alatt, amíg a projekten voltam.

– Előző számunkban az olvasók megismerkedhettek az Art/Net/Wrk Budapest rendezvénysorozattal. Te hallottál-e már erről, ha igen, szoktad-e látogatni, mi a véleményed róla?

– Nagyon tetszik a kezdeményezés, és őszintén tisztelem a szervezőket. Sajnos eddig még egyszer sem jutottam el időhiány miatt, de mindenképpen megnézem idén.

– Az eddigi munkáid közül melyikre vagy a legbüszkébb? Szerinted melyik sikerült a legjobban?

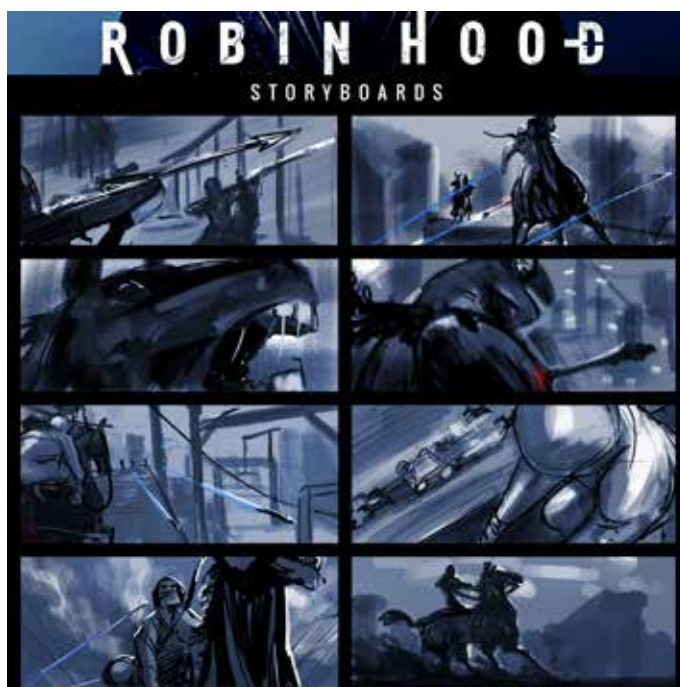
– Szakmai szempontból az új Man in Black filmhez készítettem boardjaim. A soha meg nem valósuló új Holló remake storyboardjait imádom. A Witcher sorozathoz készült boardok is igen szépek lettek. A conceptek között nehéz megmondani, mert mindegyiket másért szeretem, de talán a By the Sea-hez készült képeket szeretem a legjobban. No meg a saját projekthez, a H.A.Z.E.-hez készült képek is különleges helyet foglalnak el a szívemben.

– Az ügyfelek közül az anyagiakon túl értékelte valaki egyéb módon is a munkád? Kaptál már „vállveregetést”, hogy ez igazán remek munka volt? Egyáltalán, jellemző-e ez a mentalitás a filmes cégeknél?

– A storyboardoknál eddig mindig ez történt. A holló rendezője, Corin Hardy körbevitte a boardjaimat a produkciós irodában, és önfeledten mutogatta, hogy ezek mennyire jók. Az nagyon jól esett. Nem mellesleg hozott egy Marvel / Sony-s projektet, amiről gyerekkorom óta álmodtam. Szóval storyboard téren, azt hiszem, felülmúlok az elvárásokat. Concept artban már erősebb a konkurencia, sok nagyon tehetséges szakember van, ezért azon a téren nehezebb kiugrot teljesíteni, de nem panaszkodhatom. Általában a tervezők, akikkel dolgozom, visszatérnek hozzám, megkeresnek újra meg újra, ami egyértelmű bizonyítvány. Egyszerűen senki nem fukarkodik a biztató szavakkal, a híresztelésekkel ellentétben a filmesek többnyire jó arcok, és még nem találkoztam unszimpatikus rendezővel.

By the sea - concept art

– Beszéljünk kicsit a huszárokról, meg az alternatív borítókról. Átnézve „Az Utolsó Előtti Huszár” oldalait nem fedeztem fel, hogy nyilvánosan külsős grafikusokat kerestek volna meg. Ebből két dologra következtek: a.) privát megkeresések történtek ismeretéseik alapján; b.) a grafikusok gondolták úgy, hogy így támogatják meg ezt a friss hazai képregényprojektet. A kérdés adott: melyik verzió igaz?

– Bánkkal már korábbról ismertük egymást. Megkérdezte, hogy érdek-e a dolog és én egyből beszámoltam, mert már előtte is láttam dolgokat a huszáros projektből, és az első pillanattól nagyon ütős anyagnak éreztem. Szóval a válasz a... és b is, hiszen ezeket a borítókat mindenki ingyen, kizárólag támogatásból készítette.

– Miért gondoltad úgy, hogy te is beállsz a huszárok közé?

– Első pillanattól nagy potenciált látok ebben a projektben. Bánkék nagyon jól keverték ki ezt a világot. Stílusos, fantasy és horror elemekkel, egy ízes magyaros közegben, és a humor sem áll távol tőle. Pont ilyennek kell lennie egy magyar szuperhős sztorinak... nem kell nekünk Hungária kapitány... Nekünk huszárok kellene, a kapitányok maradjanak meg az amerikaiaknak. :)

– Mennyi időbe, munkába került ennek az alternatív borítónak az elkészítése?

– Ez a kép különösen könnyeden jött ki belőlem, elejétől a végéig élveztem. Olyan, mintha ez a projekt meg lenne áldva, mert a többiek munkáján is ez érződik. Kb. tizenkét órányi munka volt velem.

– Úgy láttam, vannak saját projektjeid is. Ezekről lehet-e tudni valamit az eddigi, portfóliódon megjelent grafikákon túl?

– Persze, van egy régi projekt, amit szeretnék nagyon megcsinálni, csak időm nincs rá. A korábban már említett K.O.H.O. című képregény, aminek készült egy pilot epizódja, és azóta is fejlesztés alatt van. Már megírtam az első ciklus négy részét, most már csak rendbe kell szedjem a forgatókönyvet, és meg kell rajzolnom, ami a könnyebb feladat. Lehet, hogy sosem fejezem be, de az is lehet, hogy világsiker lesz, és filmet csinállok belőle... :) Majd elvállik.

– További sok sikert kívánok, és köszönöm, hogy a rendelkezésünkre álltál!

Ann Heart

A kívánság

Koromsötét volt, csak jajgatást lehetett hallani. Rémulten és értetlenül álltam a történetek előtt, illetve feküdtem. Ahogy próbáltam memóriámban kutakodni, semmi nem jött elő.

„Vajon hol vagyok? Épségben vagyok? Bárcsak tudnám, mi a franc történt” – gondolkodtam, miközben megállapítottam, testemmel minden rendben, csupán a nyakamban érzek némi fájdalmat. Feltápáskodtam.

– Mi történt? – kérdeztem hangosan, mert már nagyon tudni szerettem volna, hogy miért kerültem ilyen helyzetbe.

– A vonat... – hallatszott egy idős úr hangja, de a hatalmas robaj miatt sajnos nem hallottam a mondat többi részét. A rengéstől egyensúlyomat veszítve a földön landoltam. Félelmetes volt ez az egész.

Kitört a háború vagy vonatszerencsétlenség áldozatául estem? Valóban... most már halványan derengett, felszálltam egy vonatra és... de még mindig nem emlékszem tisztán. Valószínű, beütöttem a fejem és az emlékezetem kihagy.

– Van itt valaki? – kérdeztem hangosan, de csak nyöszörgést lehetett hallani a közelből. Ekkor eszembe jutott a mobilom. Gyorsan kabátom zsebébe nyúltam, de hűlt helyét találtam. Kieshetett az ominózus eset során. – Persze, csak én lehetek ilyen szerencsétlen – szidtam magam, de ekkor egy ismerős dallamot hallottam és halvány fény derengett fel a sötétben. – Ez az én telefonom! – eszméltem fel hirtelen és azonnal megfordultam, hogy felvegyem.

– Halló! – szóltam bele gyorsan.

– Krr...shh...rendben...shh...valaki...krr... – mondta egy kétségbeesett női hang, vagyis mondta volna, de a vonal nagyon szakadozott volt.

Biztosan nincs elég térerő – állapítottam meg, majd mivel értelmetlen volt, amit a vonal túlsó végén mondtak, így kinyomtam és a telefon kijelzőjének fényét próbáltam lámpának használni, hogy körülnézzek.

Pár lépést tettem, amikor rátaláltam egy idős úrra, kinek a mellkasán egy nehéz poggyász volt. Gyorsan letérdeltem, ledobtam súlyos terhét és ujjammal megpróbáltam kitapintani nyakán a verőeret, de sajnos már nem közvetítette szívének ritmikus dobbanását. Elszomorodtam, ugyanakkor kezdtem dühbe gurulni a tudatlanságtól. Ekkor bevillant egy kulcstartó, egy háromszög alakú, bőr kulcstartó FORD márkajelzéssel.

– Hát ez? – kérdeztem magamtól értetlenül. Lassan beköltözött fejembe is a fájdalom. Jól jött volna egy aszpirin, de momentán még a táskámat sem találtam. Már ha volt egyáltalán.

Megpróbáltam továbbmenni a szanaszét heverő holmik és hullák között, de alig láttam valamit. Bekapcsoltam az elemlámpa funkciót. Néhány pillanatra elvakított az éles fényáradat, időbe telt, mire szemem alkalmazkodott a fényviszonyokhoz. Ahogy meg tudtam állapítani, egy vonaton voltam egy alagútban. Megpróbáltam kinyitni az ajtót, de nem ment, ekkor eszembe jutott az ablak. Minden vonaton lennie kell olyan eszköznek, aminek a segítségével be tudjuk törni az üveget. Ilyen esetekben rendkívül hasznos dolog. Mikor rátaláltam, levettem a falról és többszöri próbálkozással sikerült betöröm az üveget, de ekkor ismét sikítés hallatszott. Ugyanonnan jött, ahonnan az előbb hallottam. Megindultam a hang irányába. Át kellett mennem a másik fülkébe, de az ottani látvány borzalmas volt.

Kitekeredett, élettelen testek feküdtek a padlózatán és az üléseken. Megrázott a látvány, de nem borultam ki. Sajnáltam az

áldozatokat. Akiket úgy láttam, épségben vannak, azoknak megnéztem a pulzusát, de hiába. Nem tehettem semmit értük. Csak annyit reméltem, hogy talán nem szenvedtek sokat.

– Segítség! – kiáltott egy nő hátulról.

Gyorsan odasiettem, ahogy tudtam, és akkor megláttam egy harmincas éveiben járó hölgyet, aki fájdalmas arccal nézett fel rám. Ahogy láttam, a lába el volt törve és az arcán vér csordogált végig, vörös foltot hagyva fehér blúzán.

– Mi történt? – kérdezte könnyáztatva arccal. – Biztosan eltört, nem tudom mozgatni.

– Várjon, megpróbálok segíteni – mondtam, majd közelebb mentem hozzá és szemügyre vettem a lábát. A telefon fénye feltárta a valóságot, a törött lábszárcsont kilátszott a húsból.

– Sajnos igaza van, hölgyem. Nyílt törése van. Megpróbálok felemelni és felültetni az ülésre. Ez fájdalmas lesz! – figyelmeztettem, majd megfogtam a derekánál, és segítettem felülni. Ordított a fájdalomtól. Miután kissé lenyugodott, egy tisztább ronggyal bekötöttem a sérülést.

– Valószínűleg baleset történhetett. Még én sem tudok semmit, de nagyon szeretném már tisztán látni a dolgokat. Mielőtt idejöttem, sikerült kitöröm az egyik ablakot. Ott ki tudunk jutni.

– De én ezzel a lábbal nem fogok sokáig...

– Segíték – nyugtattam meg. – Alex vagyok – mutatkoztam be kezét nyújtva.

– July – próbált mosolyt erőltetni arcára, de jelenleg a fájdalom erősebb volt. Erőt vett magán, felállt, átkaroltam a derekát és elindultunk. Nehézkesen átjutottunk a másik fülkébe. Azon töprengtem út közben, hogy vajon hol van a mentőegység. Ugyan nem tudom, mióta lehetünk itt, de ilyenkorra már ide szokott érni a felmentő sereg, hogy kiszabadítsák a túlélőket.

– Lehet, hogy nem is tudják, mi történt? – ötlött fel a kérdés bennem.

Az összes üveget eltávolítottam az ablakkeretből, nehogy megsértsük magunkat és a végén még elvérezzünk. Először én másztam ki, majd Julyt segítettem ki. Kint is sötét volt az alagútban. A telefon fénye melegséggel vett körül minket. Lassan elindultunk. Pár méterrel arrébb valami megmoccant a vonat alatt. Telefonom fényét a mozgás felé irányítottam. Egy vértől pirosuló kéz kapaszkodott elő, maga után húzva a tehetetlen testet. Egy férfi volt az, ismerősnek tűnt. Odamentem hozzá és lehajoltam, hogy segítsek. Gyorsan kivonszoltam, de akkor megláttam, hogy térdtől lefelé nincs lába. Levettem farmerkabátom és a csonk köré tekertem. Nem tudom, mióta lehetett így. Elég gyengének tűnt a vérvesztésgtől. Csoda, hogy még életben volt.

– Hát, Alex... – kezdte volna, de a köhögéstől nem tudta tovább mondani mondandóját.

– Honnan ismerem magát? – kérdeztem, közben Julyra néztem, aki már alig tudott állni a lábán. Karját mellkasa előtt összekulcsolta, láttam, hogy fázik. Meg is feledkeztem róla. A vonat ajtaja nyitva volt, így felmentem, hogy keressek valami ülésre alkalmas tárgyat. Közben rápillantottam a kijelzőre, hogy ellenőrizsem az akkumulátor töltöttségének állapotát, hiszen már jó ideje használom elemlámpaként. Nem sok hiányzott már, hogy pirosba váltsan. Sietnem kellett. Amikor megtaláltam mindent, amire szükség volt, visszasiettem a többiekhez.

– Tessék! Üljön rá! – mondtam és egy hűtőládát tettem a földre, majd ráterítettem egy pulóvert July vállára, azután odasiettem a férfihez és megittam.

– Brandyt találtam, sajnos mással nem szolgálhatok.
 – Legalább a kedvenc piámat nyelve halok meg – nyösözött.
 – Jól beüthetted a fejed, ha nem emlékszel a legjobb barátodra. Jim, Jim Bening. Öregem, inkább a lottófőnyereményt kellett volna kívánnod.
 – Tessék? – néztem rá értetlenül.
 – Tegnap reggel felhívtál, és már nagyon elegend volt az unalmas életemből. Azt kívántad, hogy bárcsak kalandosabb életet lenne. Nos, azt hiszem, ez elég kalandos, de jobban is elsülhetett volna – nézett a lábára. Nagyon gyenge volt.
 – Hová mentem? – kérdeztem tőle, nem tudtam, hogy kapok-e még választ.
 – Ohióba. A lányod születésnapjára – mondta halkan, majd lehunyta szemét.
 – Szerintem meghalt – jelentette ki July.
 Odahajoltam hozzá, hogy meghallgassam, lélegzik-e, de semmi nem történt. Megpróbáltam szívmasszázsral küzdeni az életéért, de nem sikerült. Nem tudtam már visszahozni az élők világába. Szerencsétlen fickó. Vajon van családja? Van, aki várja

haza? És engem vajon várnak haza? Sötét tudatlanság. Tényleg jól beüthettem a fejem. A vonatra néztem, aminek szerelvényei össze-vissza álltak egymás után. Sem az elejét, sem a végét nem lehetett látni.

– Kisiklott, de vajon mitől? – kérdeztem magamtól.
 – Menjünk! – szóltam Julynak, aki bólintott. – Vajon miért nem jön senki a mentésünkre?

– Nem tudom. Lehet, hogy nem is tudnak róla.
 Lassan bicegve haladtunk. Hosszú volt az alagút, már a vonatot is magunk mögött hagytuk jóval, amikor megéreztem a friss levegő lágy simogatását az arcunkon. Már láttuk a kiutat, ami boldogsággal töltött el bennünket. Végre kiértünk. De nem sokáig tartott örömünk, mert amit láttunk... Alattunk a völgyben egy óriási kőzetdarab dudorodott ki a földből, hatalmas kráterében ücsörgve. Alatta egy valaha volt város romjai dűledeztek.

– Istenem! – nyögte July.
 – Menjünk – mondtam, majd a lányt támogatva elindultunk a hosszú úton.

Nathandriel

Éjfelete óceán

Egy magányos szirten egy elhagyott, üres világítótorony áll. Fénye évekkel ezelőtt kihunyott, a sós, nedves levegő átrágtatta rozoga deszkáit. Apró, kerek ablaka betörött, a gyomok körbenőtték ajtaját. Lángját már senki sem őrzi, a sötétben egyedül a torony figyel a vad, fekete vizet.

Azt mondják, az óceán sosem ereszti halottjait. Hullámaival a végtelenségig sodorva, magához öleli őket. Az elveszett lelkek azonban nem nyugszanak. Kődbe burkolt éjszakákon halovány fény gyúl a toronyban, és a tengeri szelek hangján egy toronyőr szavai visszhangoznak a szirtek közt.

Mindig is lenyűgözött az óceán. Gyerekkorom óta foglalkoztatott az a rengeteg rejtély, amely körülöleli ezt a hatalmas és misztikus víztömeget. A szirtek, amelyek végtelen mélységéből törtek elő, egyszerre voltak hátborzongatóak és gyönyörűek. Órákon át képes voltam csendben figyelni, ahogy a hullámok a sziklákat csapkodják, morajuk megbabonázott. A magas, vadregényes partról messze el lehetett látni. Élveztem, ahogy a sokszínű égbolt és az azúrkék óceán korlátlan szabadsággal tölt el. Szüksége volt a lelkemnek erre az érzésre, mert a valóságban rab voltam. Sosem utazhattam, sosem láthattam a világot.

A nap legnagyobb részét a szabadban töltöttem, egyedül, a sziklák kopár peremén, és csendben figyeltem a temérdek vizet. Amikor azonban a nap utolsó, vörösés-narancs sugarát is elnyelte a mély, és a horizont sötétségbe borult, megteltem egyfajta megmagyarázhatatlan félelemmel. Persze érthető, gyermekként micsoda rémület kerített hatalmába, amikor már nem láthattam, csak hallottam az óceán hatalmának hangját. Ilyenkor úgy képzeltem, a fekete folyadék, amellyé a víz változott, feltör a magasba, mohón falni kezdi a sziklákat és engem is elnyel, leránt a sötét végtelenségbe. De volt egy hely, egy menedék, ahol ilyenkor is biztonságban éreztem magamat – a világítótorony.

Gyakran töltöttem az éjszakát a torony szűk falai közt. A toronyőr – egy vén tengeri medve – mindig szívesen fogadott, és éjszakákon át mesélt veszedelmes, ismeretlen vizeken tett kalandjairól, utazásairól. Ha azonban arról faggattam, hogyan került erre a magányos szirtre, hallgatásba burkolódzott. Ilyenkor mindig arról ábrándoztam, hogy ha lesz egy kis hajóm, én is körbejáróm a világot, új földeket, népeket ismerek meg; de

mindennél jobban az óceán rejtett kincseit és rettenetes szörnyetegeit szerettem volna látni.

Amióta az eszemet tudom, egyszer sem láttam, hogy az őr elhagyta volna világítótoronyát, vagy lemerészkedett volna a völgybe, ami a szirt mögött megbújó falunak adott otthont. Éberem vigyázta a torony fényét, életben tartotta a lángot, biztosította a hajók épségét. Tudtam, hogy nagy felelősséget igényelt ez a feladat, de akkor még nem értettem, mit is érezhetett pontosan, miért ragaszkodott úgy a magányhoz. Amikor megkérdeztem, egyedül érzi-e magát, csak mosolygott, és azt felelte, nincs egyedül, vele van az óceán. Semmit sem szeretett jobban. Hiszen mi az, amit egyedül a torony őrre láthat teljes valójában, érthet meg igazán?

Egy napon azonban az öreg tengerész meghalt. Elég érett voltam ahhoz, hogy megértem, mit is jelent ez. Tudtam, hogy a torony nem maradhat őr nélkül, a lángra vigyázni kell. Önként vállalkoztam a toronyőri feladatra a falu bírójánál, és ő kitörő örömmel fogadott. Még aznap magam mögött hagytam a falut, és elfoglaltam a titokzatos tornyot. A világítótorony aljában volt a lakhelyem, egy egyszerű kis helyiség. Apró, kerek ablakán beáramlott a hold fénye, és megvilágította azt a kis asztalt, ahol gondolataimat jegyeztem le. Az ágy, amit legtöbbször nappal használtam, egy fehér vászonlepedővel volt letakarva. Két szekrény állt a falnál, az egyikben tartottam azt a kevéske holmit, amit magammal hoztam, a másikban fa, olaj és szerszámok voltak. Jól tudtam, hogyan kell a tűzzel és a tükrökkel bánni, sosem lankadt a figyelmem, úgy éreztem, méltó utódja vagyok a torony őrnek.

Hetente több hajó kötött ki vagy indult útnak a torony fényében; büszke lehettem magamra. Mégsem voltam boldog. Arra vágytam, hogy egyszer én is az egyik hajón érkezhessek meg egy másik kikötőbe, egy másik világítótorony vezetésével. De a tornyot nem hagyhattam el, utazásaim csak álmok maradtak.

Évek teltek el, és én megtanultam távol élni az emberektől, az otthonomban, a magas toronyban. Magányomban lassan megismertem az óceán minden arcát. Láttam, amikor csendes, láttam, ahogy szelíden ringatja a felszínén utazókat. Láttam, amikor haragos, vad hullámaival a sziklákat formálja, láttam, ahogy vizének fehér permetén megcsillan a napfény.

Közelebbről figyeltem az óceánt, mint azelőtt, tiszteltem erejét. Sajátos, varázslatos utazás volt ez – olyan, amihez nem volt szükségem hajóra. Éjjelente feljártam a torony tetejére, egyesével lépdeltam a csigalépcső száz és egy fokán. Odafentről, ahogy a láng lobogó fénye megvilágította a vizet, felfedeztem az óceánnak azt a titokzatos oldalát, amelyről régen úgy féltem. A feketeség már nem rémisztett meg. Éjjel sem törtek magasabbra a hullámok, mint nappal, sőt, ilyenkor valahogy még békésebbnek tűnt a víz, sodrása megnyugtató volt. Biztos voltam benne, akármerre is járnék, akármelyik oldalát is mutatná nekem az óceán, mindenhol ugyanúgy szeretném.

Csak akkor hagytam el a szirtet, és sétáltam el a faluba, ha végképp szükségesnek láttam. Az emberek tudták, hogy ki vagyok, ezért nem is nagyon törődtek velem. Én voltam a világítótorony őre, a vizek szerelmese, a magányosság megtestesítője. Én viszont nem éreztem magam olyan egyedül, mint ahogy ők látták. Lassan megértettem, hogyan érzett az öreg toronyőr, amikor azt mondta, vele van az óceán.

Egy őszi reggelen meglepő dolog történt. Miután ellenőriztem a torony lángját, leindultam a jól ismert csigalépcsőn. Mint minden nap, mielőtt lepihenek, kiléptem a torony ajtaján, hogy megcsodáljam az óceánt az őszi napsütésben. Most először a víz helyett másvalami ragadta meg a tekintetemet. A kies szirten egy fiatal lányt pillantottam meg. A földön ült, narancsszín ruhájában szinte beleolvadt a nap fényébe; az óceánt figyelte. Odasétáltam, és leültem mellé, de ő egy szót sem szólt. Együtt hallgattuk a hullámok moráját, gyönyörködtünk a természet színeiben, ami a vízen is tükröződött. Már éppen szólni szerettem volna, amikor felém fordult.

– Hát nem csodálatos? – sóhajtott. Hangja lágyan csengett. Mélykék szeme olyan volt, mintha maga az óceán nézett volna rám; hullámok, vörös tincsei körülölelték az arcát.

– Christine – nyújtotta felém kezét. Én némán ültem, csak a szemét figyeltem, elmerültem a pillanatban. Ő rám mosolygott, majd felállt.

– Remélem, holnap is találkozunk! – mondta, és otthagytott a szirten.

Izgatottan vártam a másnapot. Az éjszaka lassan múlt el. Még meg sem pirkadt, én már a világítótorony ajtaja előtt ültem, és Christine-t vártam. Ahogy a reggeli nap első sugarai megjelentek, ő is megérkezett, leült a szirtre, és megcsodálta az óceánt. Mellékuporodtam, és beszélgetni kezdtünk. Elmesélte, hogy nemrég érkezett a faluba egy távoli városból. Az apja egyik nap lovaskocsiba ültette, és elrángatta magával otthonából. Rá sokat panaszkodott – szerinte csökönyös, kiállhatatlan ember volt. Mindig rossz szemmel nézte, ha lányát körülöngták, ráadásul, ahogy Christine idősebb lett, a férfiak csak sokasodtak körülötte. Bár egyikük sem érdekelt komolyan, de élvezte a társaságukat, ezért apja mégis úgy találta jobbnak, ha kiragadja lányát a város forgatagából, és egy csendesebb helyre költözzék.

Sok minden szóba került még, de a legérdekesebb az volt, ahogyan a víz szeretetéről beszélt. Kislányként rengeteget olvasott különböző expedíciókról, tengereket átszelő hajóutakról, híres hajóskapitányokról és rettegett kalózkodokról. Ismerte az óceánban elszórt szigeteket, az áramlatokat. Ezekről sokat mesélt, és az volt a benyomásom, hogy bár most először látta az óceánt a valóságban, éppen ugyanúgy rabul ejtette a szépsége, mint engem. Őt is ugyanaz a vágy hajtotta. Vágy a szabadság után; utazni és megismerni a világot. El akart hajózni, elmenekülni apja elől.

Christine gyakori látogatóm lett. Az eltelt hetek alatt egyre jobban megismertük egymást, és akárhányszor a szirten beszélgettünk, azt vettem észre, hogy az óceán moraja egybeolvad lány hangjával. Vöröses hajának hullámai a víz sodrására emlékeztettek. Minden hajnalban őt vártam, és éjszakákon át ábrándoztam róla. Ő is ugyanúgy érzett irántam.

Beköszöntött a tél. Hó és jég borította a szirtet, az utakat. A fagyos szél meg-megzörgette a világítótorony falait, lecsupaszította a fák lombját. A víz árnyalata fakóbb, szürkébb lett, de így is látni lehetett kékségét, szépségéből mit sem veszített. Christine már egy hete nem jött el hozzám. Újra kettesben maradtam az óceánnal, és beszélgetéseink hiánya egyre nyomasztóbb lett. Persze nem hibáztattam, a földeken átvezető utakat teljesen eltorlaszolta a hó, elzárta a falut az otthonomtól. Mégsem éreztem magam teljesen bezárva. A szirtől elélem táruroló látvány nap, mint nap új erővel töltött el.

Pár nap múltán, egy sötét reggelen kopogtattak a világítótorony ajtaján. Kinyitottam és megpillantottam Christine-t. Amint belépett, megcsókolt, és rám nézett. Szemében szokatlan, titokzatos láng lobogott, ami akaratlanul is a torony lángjára emlékeztetett. Izgatottan vette le a kabátját és leült az ágyra. Intett, hogy üljek mellé, mert valami fontosat akar mondani.

Elpanaszolta, hogy ez a falu túlságosan kicsi már neki. Visszavágyik a nagyvárosokba, szabadon szeretne élni, távol zsarnokoskodó apjától. Titokban megegyezett egy hajóskapitánnyal, aki az útiköltség fejében feljuttatja a hajójára apja tudta nélkül, és elviszi innen. Először mintha jégcsap fúródott volna a szívembe, oly rideg rémület fogott el, hogy elveszítem Christine-t. De mielőtt még szólhattam volna, folytatta. Azt mondta, hogy szeret, és nem akar itt hagyni. Kérlelt, hogy amint tudok, menjek utána, és valósítsuk meg együtt az álmokat, amiket már mindketten régóta dédelgettünk. Belelovalt közösen szövögetett terveinkbe, felébresztette nyugvó kalandvágyamat. Szabad akarom lenni, akárcsak ő. Beleegyeztem az utazásba. Azzal Christine felállt, megölelt, és hazasietett. Megígérte, hogy éjszaka visszajön hozzám.

A tornyot nem hagyhattam egyszerűen ott, szükség volt egy új toronyőrré. Úgy terveztem, ha a tél megenyhül – addigra biztosan kitanítok egy új őrt –, Christine után hajózom. Mindennél jobban vágytam rá, hogy az óceán messze elsodorjon innen, egyenesen szerelmem karjaiba. Érte kész voltam otthagyni a világítótoronyomat.

A hó apró pelyhekben hullott, amikor Christine újra eljött. A torony lángja még sosem ragyogott fényesebben, az óceán hajbai még sosem voltak ilyen hevesek; szívem egyre gyorsabban vert. Ő átölelt, megcsókolta az arcomat, majd megragadta a kezemet, és elindultunk az ösvényen, le a magas szirtől a faluba. A telihold fénye átjárta a házak ablakát, a szűk kis utcákat. Egy lélek sem volt odakint. Apja házába siettünk. Amint odaértünk, Christine elővette a kulcsot kabátja zsebéből, és kinyitotta az ajtót. Az apró réztáblán, amelyet az ajtóra szegeztek, megcsillant a holdfény, és felfedte előttem a rajta álló nevet. Christine betuszkolt az ajtón, a házban teljesen sötét volt. Lopva bereteszte az ajtót, és újra megcsókolt.

– Apám nincs itthon – súgta a fülemben. Akkor azt ígérte, hogy az enyém lesz arra az éjszakára, és attól kezdve örökké. Szenvedélyes pillanatokot éltem át. Christine ez idáig rejtett érzelmeket ébresztett bennem, életet adott vadonatúj énemnek. Tudtam, hogy el kell válnunk, mégsem szomorodtam el. Összekötöttük a lelkünket, a vágyainkat, az életünket. Aznap este indult a hajó, a Fehér Gyöngy, ami elmenekíti innen. A fekete óceán igazi gyöngyszeme. Néztam, csodáltam alvó szerelmem szépségét, amíg a nap első, gyenge sugarai rá nem sütöttek az ablakpárkányra.

A reggeli félhomályban indultam haza, át a zimankós, hóval borított földeken. Egy különleges belső láng fűtött – az elmúlt éjszaka örök emléke. Boldog voltam, tele reménnyel. Azonban esélyem sem volt megállítani azt, ami lecsapni készült. A semmiből egyszer csak előlépett valaki, és lesújtott rám. Hirtelen sötétségbe zuhant a világ; akaratom ellenére fogva tartott az eszméletlenség. Csontom ugyan nem tört el, de a tudatom ezer szilánkra hullott. Órák múltán tértem csak magamhoz, a napfénybe kapaszkodva nyitottam ki a szemem, de hiába. Senki nem volt

ott, aki segíthetett volna. Átfázva hevertem a hóban, képtelen voltam mozdulni. A fejemben lüktető fájdalom visszataszított az öntudatlanságba. Újabb és újabb órák teltek el a napból, mint a hulló homokszemek egy homokórában; leperegtek.

Rémálmok képei riasztottak fel. Már sötét volt, amikor lábra tudtam állni. Fogalmam sem volt, mennyit fekhüdtem ott a mezőn; sietve a világítótorony felé indultam. A szírtlen haragos óceán jéghideg, vad szele fogadott. Abban a pillanatban a rémálom valósággá változott. A torony dicső fénysugara csupán halovány fénypont volt, a láng csaknem teljesen kialudt. A hajóknak nem akadt kísérője, vakon bolyongtak az óceán tajtékzó vizén. Kérleltem a vérvörös holdat, hogy nyelje el az éjszakát. Futottam, fel a torony száz és egy lépcsőfokán, de a fény már kialudt. Sötétség lepte el a lelkem; rajtam kívül senki sem táplálhatta a lángot. Rettegve vártam, de egyszersmind reméltem is, hogy a messze elterülő óceán eljön, és végleg elnyel. Azon az éjszakán újra átjárt az az ismerős, hideg félelem; nem mertem elhagyni a tornyot.

A reggel elhozta azt a borzasztó napot, amit sosem felejték el. Kiléptem a világítótoronyból, és egy utolsó pillantást vettem az óceán dühödő hullámaira. Szaporán, szinte szívverésem ütemére lépdeltam a magas hóban. Mindent köd borított a völgyben, amikor megérkeztem a faluba. Meg kellett bizonyosodnom arról, hogy semmi baj nem történt az éjjel. Akárcsak legutóbb, most sem járt senki a szűk utcákat. Amikor a falusi bírósághoz értem, észrevettem, hogy bent égnek a lámpások. Az ajtóhoz siettem, és a falon valami iszonytatót pillantottam meg. Bár a telihold fénye a vizet világította volna meg helyettem! Benyitottam, s a hangom megtörte a terem néma csendjét. Mindenki megvetően nézett rám, tekintetükkel szinte megöltek. Amit ott hallottam, minden élő embert sírásra fakasztott volna. Képtelen voltam visszatartani előtörő könnyeimet.

– A Fehér Gyöngy összes utasa halott! A hajó zátonyra futott, mind megfulladtak! Az éjszaka fénye miattad hunyt ki! – vádoltak egyszerre.

– Megtámadtak! Nem lehettem a toronyban, hogy a lángot tápláljam! – mentegetőztem zokogva, mindhiába. De akkor agyam rejtett szögletéből egy újabb borzasztó kép rémlett fel.

– Mielőtt elájultam – szóltam –, bár nem láttam támadóm arcát, de egy név volt a karjára tetoválva...

Ekkor döböntem rá a szörnyű igazságra. A szerelem hát valóban a démonok eltorzult eszköze, vagy Isten űzött belőlem

gúnyt? Láttam már azt a nevet, azon az éjszakán, a bejáratra szegezve, az ő ajtaján. Christine családnéve volt, amire a holdfény oly baljóslatúan rávetült. Apja volt a gyilkos, nem én! A lányának, szerelmemnek gyilkosa! Amint kiejtettem ajkamon a nevet, felhördült a tömeg.

– Csendet a teremben! – kiáltotta a falu bírása. Ez volt az utolsó, amit aznap hallottam. Elmerültem a könnyeimben, elveszett szerelmemet gyászoltam. Éreztem a jelenlétét, láttam mosolyát, kék szemét, de egyre halványabban, míg végül teljesen eltűnt.

Az óceán, amely felnevelt, végül ellenem fordult. Habbai elnyelték igaz szerelmemet, Christine-t. Minden értelmét vesztette. Nem volt már visszaút; ha hátráltam, a torony fogságába léptem. Nem volt már több a szememben, mint üres, fagyos cella, a vad víz pedig kegyetlen börtönőr. Megismertem az igazi magányt. Senki sem szerethetett egy olyan embert, aki azon a végzetes éjszakán hagyta kihunyni a fényt. Akármerre néztem, mindenhol gyűlölet fűtötte szempárok szegeződtek rám. A töréntekek fényében persze ártatlannak nyilvánítottak, de az emberek ezt nem tudták elfogadni. Számomra ez maga volt a pokol. Falakat vontam magam köré, és az életem végtelen sötétségbe burkolózott. Az álmaim szertefoszlottak, a tervezett utazások már semmit sem jelentettek.

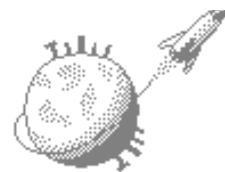
Fohászokodtam a torony lángjának, hogy mutassa meg az utat. Mutassa meg, merre kell mennem az ijesztő zátonyok és sziklák közt; de mindenhol csak sötét ürességet találtam. Egy lélek sem törődött velem többé, semmi nem menthetett már meg. Az az egyetlen, csodaszép éjszaka a faluban végleg a pokolba taszított. Az óceán moraja is csak egyetlen mondatot visszhangzott: „A Fehér Gyöngy összes utasa halott!” Az óceán, amit úgy szerettem, a szívemet tépázta. Könyörögtem, hogy jöjjön el értem, nyeljen el, taszítson a mélybe, vessen véget az életemnek, de hiába.

A kis tornyom megpecsételte a sorsomat; nem volt más mód arra, hogy véget vessék az emberek haragjának. A lángot senki sem táplálja többé, a falu immár az idők végezetéig vaksötétbe borul. Nem maradt számomra más irány, mint lefelé. Egy végzetes, pillanatnyi utazás; tízezer és egy jéghideg lépcsőfok, körbe-körbe a világítótoronyban levezetett a mélybe, ahol örökké együtt lehetek szerelmemmel, az éjfékete óceánnal.

Sonata Arctica - White Pearl, Black Oceans című dala nyomán

kosakati

Gombnyomásra

Irma és Zoltán egy kávézó előtt futottak össze azon a reggelen...

– Jól nézel ki – mondta Zoltán mosolyogva.

– Nem kell udvariaskodni – legyintett Irma. – Pontosan olyan pocsekül nézek ki, mint ahogyan érzem magam.

– Mi a baj?

– Minden... – ingatta a fejét Irma.

– Van időm. Mondd el! – kérte a férfit.

Percekig csak szótlanul kortyolgatták a kávéjukat, nehezen indult a beszélgetés. Hosszú évekig szeretők voltak, de egy jó ideje már nem találkoztak. Idejük is lett volna, alkalmuk is, de mostanában valahogy egyikük sem erőltette a dolgot. Most is csak véletlenül futottak össze az utcán, és beültek egy kávéra. A kora délelőtti órán a kerthelyiség még üres volt, csak egy álmos pincér lézengett az asztalok között. Csészéik már kiürültek.

Zoltán szórakozottan forgatott az ujjai között egy kis piros kockát. Letette az asztalra, újra felvette, nézegette. Irmát bosszantotta, hogy a férfi ekkora figyelmet fordít a kezében lévő tárgyra. Már éppen rosszállásának akart hangot adni, amikor Zoltán végre megtörte a lassan kínossá váló csendet:

– Legutóbb azt írtad SMS-ben, hogy romokban heversz. Ezt hogy kell érteni?

– Hogyan is? – kérdezett vissza Irma.

– Szóval hogyan? – sürgette Zoltán.

– Mindenhogyan... – emelte végre tekintetét a férfira Irma. – Romokban hever az életem. Bizonytalanná vált a helyzetem. Lehet, hogy el kell költöznöm, lehet, hogy munkám se lesz. Fogalmam sincs, miből fogok megélni. De ez még nem biztos. És pont ez a bizonytalanság örül fel. Nem is tudod, milyen szerencsés vagy, hogy te még el tudtál menni nyugdíjba. Még ahhoz

sem volt kedvem, hogy veled találkozzak. Egyébként sem akartalak a panaszkodással terhelni, pont miután felépültél a betegségből. Arra gondoltam, hogy talán rendeződik a helyzet, és akkor majd felhívlak. De nem úgy néz ki, mintha rendeződne. Tudod, egyre gyakrabban gondolok arra, hogy milyen jó lenne, ha az életem filmjét visszaporgethetném...

– És akkor jobb lenne?

– Nagyon sok mindent másképp csinálnék... – sóhajtott Irma.

– Például mit?

– Szinte mindent...

Irma hosszan sorolta, hogy élete során milyen rossz döntéseket hozott a tanulással, a családjával, a munkával és mindenféle más dolgokkal kapcsolatban.

– Nézd a jobbik oldalát! – mondta Zoltán vigasztalóan. – Van szép házad, vannak gyerekeid, unokáid, barátaid... Ha máshogy döntesz, akkor ők most nem lennének. És talán azt a sok érdekes történetet sem írod meg, amiket eddig megírtál...

– Ez igaz – gondolkodott el Irma. – De ha más döntéseket hoztam volna, akkor most lehet, hogy nem lennék ilyen idegesítő helyzetben. Végigdolgoztam, végigküszködtem az egész életem, és most még sincs meg az az anyagi biztonságom, nyugalmam, amit megérdemelnék. Hiába végzem lelkiismeretesen, jól a munkámat, nem értékelik, sőt éreztetik velem, hogy szeretnének megszabadulni tőlem. A probléma az, hogy újtáiban vagyok valakinek, akire még a cipóm befűzését sem bízom rá, mert attól tartanék, hogy nem látja át a rendszert. Csakhogy ez a valaki olyan helyzetben van, hogy kitúrhat a helyemről. Tudod, olyan tehetetlen dühöt érzek...

– A mi korunkban bizony könnyen félrelökik az embert – mondta Zoltán egyetértően bólogatva.

– A mi korosztályunkat szemrebbenés nélkül leselejtezik – helyeselt Irma. – Hiába van tudásod, tapasztalatod, szorgalmad, nem kellesz. Már akkor baj van, amikor megmondom a nevem... Irma! Kit hívnak manapság Irmának? A mai lányokat Klaudiának, Ivettnek, meg Dzsesszikának hívják. Egyből tudják, hogy melyik generációhoz tartozom. Tisztára mintha minket hibáztatnának azért, mert világgazdasági válság van. Mintha mi tehetnénk róla. Szinte azt sugallják, hogy feleslegesek vagyunk, és jobb lenne nélkülünk.

– De ugye most nem a gazdasági válságról akarunk beszélgetni – mondta Zoltán.

– Jaj, nem, dehogya! – mondta nevetve Irma. – A globalizációval, a megszorításokkal, a munkanélküliséggel, az előregedő társadalommal, meg a válsággal tele van a tévé, a rádió, az újságok, meg az Internet, meg az én hócipóm is.

A kis piros kocka kipördült a férfi kezéből, végiggurult az asztalon, és Irma ölébe esett.

Irma a kezébe vette, nézegette, forgatta.

– Mi ez? – csillant a szeme kíváncsian. – Ilyen kütyüt még nem láttam.

– Nem tudom – felelte Zoltán. – Azt hittem, a tied.

– Biztos egy előző vendég felejtette itt – adta vissza Irma a kockát.

Zoltán intett a pincérnek.

– Uram! Ezt valaki itt felejtette – mondta és a kockát a pincér felé nyújtotta.

– Pillanat türelmet! – hadarta a pincér, zsebébe nyúlt éppen megcsörrenő mobiljáért, és elviharzott.

..

– Igen, a kísérlet megkezdődött...

– ...

– Igen, az első alanyok már a helyszínen vannak.

– ...

– Igen, a célcsoport tagjai.

– ...

– Ötven, hatvan körüliek, nyugdíjasok, vagy munkanélküliek, tuti, hogy inaktívak.

– ...

– Igen, figyelek.

– ...

– Igen, kamerák, mikrofonok bekapcsolva.

– ...

– Igen, rögzíték mindent.

A pincér zsebre tette a mobilját, és a pultra könyökölt.

..

– Mutasd csak! – kérte vissza Irma a kockát.

– A pincért úgy látszik, nem nagyon érdekli ez az elveszett vacak – tűnődött Zoltán. – Talán digitális asztali óra lehet.

– Van rajta egy kijelző, meg egy hosszúkás gomb kétirányú nyíllal – nézegette Irma. – A kijelzőt még csak értem, a pontos időt mutatja. De mire való a gomb a kétirányú nyíllal?

– Nézd csak meg jobban! – hajolt közelebb Zoltán. – Nem egészen pontos. Jó öt percet siet. Gondolom, azzal a nyíllal lehet beállítani a pontos időt.

– Biztos, de hagyd a fenébe! – tette le az asztalra Irma a kockát. – Majd a gazdája beállítja, ha akarja.

..

– Uram, egy kis gond adódott.

– ...

– Letették az asztalra. Nem érdekli őket. Nem akarják pontotítani, hiába állítottuk be direkt pontatlanul.

– ...

– Igen, uram, még várok.

..

– Látom, tényleg eléggé magad alatt vagy – nevetett Zoltán. – Sci-fi író létedre nem izgatja a fantáziádat egy ismeretlen szerkezet.

– Csak egy kütyü, egy vacak.

– És mi van, ha ez egy időgép, és azzal a gombbal lehet beállítani, hogy a múltba, vagy a jövőbe utazunk?

– Na, azért ennyire nem lila az agyam! – csattant fel Irma. – Nagyon jól tudom, hogy az időutazás lehetetlen, mert a múlt az már elmúlt, a jövő pedig még nem jött létre. Csak a jelen létezik. Az idő semmi más, mint a dolgok egymásutánisága.

– Bocs, bocs, ne sértődj meg! – mondta karjait a magasba lendítve Zoltán. – De biztos téged is izgat az időutazás gondolata. Épp az előbb mondtad, hogy szeretnéd visszaporgetni az életed filmjét. Nyilván szeretnél néha visszamenni egy-egy olyan időpillanatba, amikor boldog voltál.

– Persze! – derült fel Irma arca.

– Például milyen jó lenne most egy kicsit ott lenni azon a bizonyos tisztáson... – vált izgatottá Zoltán hangja.

– Igen, azon a tisztáson, ahol szeretkezés közben körülölelt bennünket az akác és a bodza édes illata.

– És mennyi ilyen szép pillanatunk volt! – érzékenyült el Zoltán.

– Vagy talán vissza kellene menni abba az időbe, amikor még egészen fiatalok voltunk, amikor még szabadok voltunk, amikor még nem voltak kötelezettségeink, családi kötelekeink. Talán együtt élhattük volna le az életünket. Talán közös gyerekeink is lettek volna.

– Ha visszamennénk tizenéves korunkba, az nem biztos, hogy jól sülné el. Akkor még máshogy gondolkodtunk, máshogy láttunk sok mindent. Egyáltalán nem biztos, hogy tetszettünk volna egymásnak. Nem biztos, hogy összejöttünk volna. Emlékszel, mikor megmutattam egy régi képet, amin tizenhét

éves voltam? Azt mondtad, akkor még egy tejfelesszajú kis izé voltam.

– Igen, emlékszem – válaszolta Irma. – De én úgy gondoltam, hogy a mostani fejünkkel kéne visszamenni.

– Az sem lenne jó – ellenkezett Zoltán. – Biztosan csodálatos gyerekeink lennének, de siratnánk azokat a gyerekeket, akik így nem születnének meg, hiszen emlékeznénk rájuk. Neked is bűntudatod lenne a valóságban létező gyerekeid és unokáid miatt, meg nekem is az enyémeik miatt. Úgy éreznék, hogy elárultuk őket. Lásd be, a lehettek volna gyerekek nem vehetik fel a versenyt a valóságban létező, ismert és szeretett gyerekekkel.

– Igazad van. Olyan dolgokra emlékeznék nosztalgiával és fájdalommal, amik nem jöhethének létre, ha másképp élnék az életünket, mint ahogyan egyszer már végigéltük. A mostani fejünkkel nem tudnánk másképp végigélni az egyszer már megélt életet.

– Nem érdemes azon rágódní, hogy mi lett volna, ha...

– Na, hagyjuk is ezt a butaságot! Amúgy is mennem kell – mondta Irma, és rácsapott az asztalra. Ahogy felállni készült térdével kicsit meglökte azt.

Zoltán ösztönösen az asztal széle felé bukdácsoló kocka után kapott.

Ahogy elkapta, ugyanazzal a mozdulattal véletlenül meg is nyomta rajta a gombot.

A levegő hirtelen vibrálni kezdett körülöttük. Ijedten nézték, ahogyan minden megváltozik. Először a nemrég épült bevásárlóközpont hatalmas tömbje tűnt el, aztán azok az apró házak is, amik korábban az utcában álltak. Hamar semmivé váltak a római temető kövei is, és mindenhol csak az erdő zöldje uralkodott. Ahogy halványult, és színes köddé olvadt körülöttük minden, még látták, ahogy a kocka kijelzőjén szélesebben pörögnek a számok. Aztán a kis kocka is halványulni kezdett. Először rózsaszínű lett, aztán átlátszóvá vált, majd a semmibe veszett. Sokáig kavargott körülöttük az ezerszínű köd, aztán hirtelen kitisztult minden.

Egy idegen erdő soha nem látott, hatalmas fáit közt álltak, talpuk alatt alattomosan cuppogott a mocsár. A rengetegben ismeretlen madarak hangja visszhangzott.

– Hol vagyunk? – riadt fel benuhátságából Zoltán.

– Tartok tőle, hogy ugyanott – mondta Irma, és idegesen felnevetett. – Csak nem ugyanakkor.

– Jézusom! – kiáltott fel a férfi.

– Ne Jézusozz, Zoli! – felelte ingerülten Irma. – Jézus még meg sem született. Sőt, még Buddha sem világosodott meg. Sőt, még a Védákat sem írták meg. Sőt, még a csiszolt kőkorszaknál sem tartunk. De nem akarok én most neked, történelemtanárnak kiseloadást tartani a vallások keletkezési idejéről. Mielőtt a semmibe foszlott a kocka, a kijelzője mínusz 300.000-et mutatott. Te is láthatad.

– Láttam, persze. De azt akarod mondani... – hüledezett Zoltán.

– Nem akarom, de... – tárta szét tehetetlenül a karjait a nő.

– Ez akkor tényleg egy időgép volt?

– Szerinted?

– Akkor most mihez kezdjünk?

– Készüljünk a halálra!

– Valamit azért mégiscsak...

– Mit? Ugyan mit? – csattant fel Irma dühösen. – Itt állunk mélyen az őskorban, egy ismeretlen erdőben, ismeretlen állatok és növények közt. Ami a zsebeidben és az én táskámban velünk maradt a civilizációból, az vagy haszontalan, vagy kevés. Mobiltelefonnal, bankkártyával, golyóstollal, meg papír zsebkendővel itt nem sokra megyünk. Van a táskámban egy kis flakon ásványvíz, egy csomag rágó, meg egy zacskó mazsolás drázsé. Ezzel a készlettel, mit gondolsz, meddig tartunk ki? Esélyünk sincs a túlélésre.

– Nézd a jobbik oldalát! – nevetett fel ideges, furcsa fejhangon Zoltán. – Azt a kávé már nem kell kifizetnünk...

– Életünk utolsó kávéja! – mondta Irma kicsit hisztérikusan nevetgélve.

– Azért nézzünk körül, mielőtt meghalunk! – javasolta Zoltán.

– Ugyan, minek? – sóhajtott Irma. – Az erdő máshol is pont ilyen, mint itt.

.. .

A kocka helyén maradt apró hamukupacot felkapta a hirtelen meglebbenő, könnyű, nyári szellő, és szétszórta a levegőben, mielőtt még az odasiető pincér feltakaríthatta volna.

– Sikerült, uram!

– ...

– Mégis megnyomták. Igaz, hogy véletlenül, de megnyomták.

– ...

– Igen, tábornok úr! – vágta magát vigyázzba ösztönösen a pincér. – Köszönöm, uram.

– ...

– Igen, tábornok úr, gratulálhat a professzor úrnak.

– ...

– Igen, a célszemélyek rendben eltűntek, az egyszer használatos eszköz is rendben megsemmisült.

– ...

– A bemért impulzus szerint 300.000 évnnyire.

– ...

– Igen, uram. Akkor indulok is, a munkaközvetítő és az orvosi rendelő várójába, a nyugdíjas klubba, meg a többi kijelölt helyre, útközben pedig szorgalmasan osztogatok a megfelelőnek látszó alanyoknak.

– ...

– Igen, uram. Gombnyomásra megoldódik a válság, ahogyan azt a professzor úr megmondta.

.. .

Később mégis elindultak körülnézni. Szótlanul botorkáltak a buja növényzet útvesztőjében. Nem volt kedvük beszélgetni arról az életről, amit annyit szidtak, amiről annyit panaszkodtak, de ami most, hogy váratlanul kiszakadtak belőle, elveszett paradicsomnak tűnt. Nem beszéltek a pincér képén szétterülő, gyanúsán elégedett vigyorról sem, ami mindkettőjüknek feltűnt, hiszen mit is kezdtek volna a gyanújukkal.

Órákig járkáltak az erdőben, de az valóban mindenfelé ugyanolyan volt: sűrű, buja és visszhangos. Már nem is tudták, hogy haladnak-e valamilyen irányba, vagy körbe-körbe mennek, amikor a fáradságtól összeroskadva elaludtak egy fa tövében.

Már besötétedett, amikor felébredtek. Legnagyobb meglepetésükre fény szűrődött át a lombokon. Kérdően néztek egymásra, aztán szó nélkül pattantak fel. Eddigi óvatosságukat félretéve csörtettek egyenesen a fény irányába.

Mikor kiértek a sűrű szélére, földbe gyökerezett a lábuk.

Az előttük elterülő völgyben egy hatalmas város fényei ragyogtak.

– Ez lehetetlen! – fakadt ki Zoltán. – Ebben az időben még az ősemberek sem...

– Egyes elméletek szerint nem a mi civilizációnk az első ezen a bolygón. Több tudós is állítja, hogy a magasan fejlett civilizáció már többször is kifejlődött, és elpusztult nyomtalanul. Egy elmélet szerint minden pusztulásnak voltak túlélői, akik a katasztrófa után az ősemberi szintől építették fel újra a civilizációt – mondta halkan Irma.

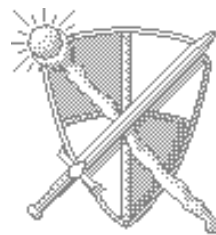
– Atlantisz, meg ilyesmi? – kérdezte Zoltán.

– Nem, ez sokkal-sokkal régebbi. Atlantisz legendája csak a lenyomata a közös tudatban a letűnt, de ezek szerint valóban létezett múltnak.

Az éjszaka hűvösétől, a félelemtől és az izgatottságtól vacogva üldögéltek az erdő szélén. Várták, hogy felkeljen a nap.

Johhny Silver

A sámán macskája

Pifta, a poftáf páfi, hajnali negyed tizenegykor érkezett. A három kutya égszagató vonyítására először átfordultam a másik oldalamra, és a fejemre húztam a párnát, amit aztán káromkodva vágtam az ajtóhoz, amikor megszólalt a csengő. Az álomból ébredve segítség nélkül is morcos voltam, a folyamatos bimbambolás meg nemigen javított ezen. Felültem, megpróbáltam kitapogatni a papucsot a lábammal.

– Ó, hogy a radai rosseb! – nyögtem, amikor beleléptem a papucs csatjába.

Mezítláb kisántikáltam az előszobába. Letámaszkodtam és kezdtem szétrugdálni a cipőket, hogy megkeressem a szandált. Persze csak az egyiket találtam meg. A másik lábbal bebecsúsztam a kutyafuttató edzőcipőbe, csak hogy végre haladjak.

Hajnalban kettőre zártam az ajtót. Ez csak akkor tudatosult bennem, amikor ismét felordítottam. Az ajtó igazi régi vágású iparosmunka volt, meg sem mozdult a lendületes rántásra, a vállam ellenben majd kiugrott a helyéről. Csillagokat láttam, a víz kivert. A homlokomat a hideg üvegnek támasztottam, hogy enyhülést találjak, ami nemigen sikerült a fejem felett zúgó csengővel. Bal kézzel felkaptam a partvist, és emberesen odavágtam. Kis híján kivertem a világító ablakot, de ez nem vette el a kedvem. Csak azért is megismételtem a mozdulatot. A csengő nagyot koppant és becsúsztott a cipős polc alá, aztán tovább ontotta az idegesítő dallamot. Az utolsó elemcserénél háromszor áttekertem szigetelőlázzal, mert a kis műanyag fülek nem tartották egyben. A szalag persze igen.

A zár kattant, kinyitottam az ajtót. Az első számú eb áttaposott a lábamon, és fordulásból megismételte a mutatványt. Közben összesen csak annyi időre állt meg, amíg vakkantott egyet a zenélő cipős polcnak. Vidáman elvágatott, én csoszogva követtem.

Pifta, ahogy meglátott, egy utolsót szívott a cigarettába, azután elegáns mozdulattal nagy ívben kipöckölte az útra.

– Szikra pattan, olthatatlan... – morogtam, ám nem figyeltem rám.

Kihúzta az elhasznált gyufát a csengőgomb mellől, betolta a szája szegletébe, majd fejbe verte a felugró vizslát a papírköteggel. A kutya fogai a csuklójánál csattantak, azonban Pifta nem zavartatta magát, egy tollat nyújtott felém.

– reggelt! Fomag. Kűfódi! A tifenhetefnél kéne aláírni!

Aláfirkantottam a nevem, a személyi igazolvány száma helyére bekanyarítottam a születési dátumomat és a monogramomat. Máshol is bevált ez a módszer, és az idegeimet tépő kutyakórus mellett semmi kedvem nem volt visszacaplatni a tárcámért.

– Műfakból? – kérdezte, miközben átvettem a keskeny csomagot a kapu fölé.

Most mondjam neki, hogy egy fiatalasszonyt zargató Lúdvércet úztem el jó pénzért egy bihari tanyán, és csak azután tudtam megszabadulni a hálás családtól, hogy végigtettem az étlapot? Hallottam már vinnyogva nevetni, szóval erre nem volt érkezésem.

A legegyszerűbb megoldást választottam, amit azonnal meg is bántam. A bólintásra megbillentem, és kis híján lefejeltem a kaput, ráadásul ráléptem a tacsckóra, ami aztán visítani kezdett. Pifta napszitta, fekete képéből egy dohányfüstben pácolt magányos fog villant elő. Minden volt, csak gusztusos látvány nem. Körülnéztem, mit vághatok hozzá, de rutinosan megelőzött. Kirántotta a jobb időket is látott cajga kormányát a drótkerítés-

ből, lendületet vett, áthajtott a jelképes árkon, önérzetesen feltartotta a középső ujját a dudálva érkező autósok, majd eltűnt a szemben nyíló utcában. Nem kellett lencsét főznöm, hogy tisztán lássam a karrierje utolsó pillanatát.

A kutyák elégedetten állapították meg, hogy elúzték a betolakodót, miután egymással versengve loholtak vele párhuzamosan a kerítés mellett, így viszonylag eseménymentesen bejutottam a lakásba. A csomagot a konyhaasztalra dobtam, azután beestem az ágyba.

Pár óra alvás sokat javított a hangulatomon még úgy is, hogy a gyerek idő előtt felrázott.

– Kinyithatom? Ugye, kinyithatom?

Láttam az ügyetlenül visszasimogatott ragasztót, úgyhogy belegezően bólintottam.

A fekete szivacson fekvő pálca egyáltalán nem hasonlított az adatlapon található képre. Annak a kérge fehér pöttyös volt, ezen pedig öregasszonyos ráncok futottak körbe. A nyél hirtelen vastagodott, hozzá sem kellett nyúlni, már tudtam, hogy a súlypontja hátra esik. Kivettem a tokból. A kinézet alaposan átvért. A holmi meglepően könnyű volt, és jól feküdt a tenyériben. Elégedetten hümmögtem.

A gyerek kikapta a kezemből a pálcát, aztán átrohant a nappaliba és ordítani kezdett.

– Abrakadabra! Abrakadabra!

Megmasszíroztam a halántékom.

– Várj! Csak ésszel!

A zajból ítélve pont nem érdekelt, amit mondtam. Az íróasztalra néztem, ahol a saját pálcáimat tartottam. Ha tehettem, a berkenyét használtam. Sok szép emlékem fűződött hozzá. Aztán ott volt a fűz, amit leginkább vízbajoknál vettem elő. A bodzától ódzkodtam. A mesterem ajánlotta, be is szereztem, ám kényelmetlennek éreztem. Végül ott hevert az apai örökség, a nádpálca is. Azzal verte el a fenekemet, amikor elkéstem a vacsoráról. Erős késztetést éreztem, hogy az utóbbit a kezembe vegyem, azonban a gyerek ezt a pillanatot választotta, hogy elhallgasson.

– Nem műkszik!

A lefele görbülő szájából tudtam, hogy hosszú délutánom lesz.

– Volt a dobozban elem?

A heves fejrázástól megint lüktetni kezdett a fejem.

– Add ide!

El kell ismerni, akárki rakta össze, jó munkát végzett. Nem találtam kilógó műanyag csíkot, sem elemfedelet.

– Hol a doboz?

Persze, hogy mellettem volt. Kivettem a szivacsot. Elem sehol, csak egy ügyesen hajtogatott papír. Magyar ember büszke ember, különösen, ha sámán, de azért, ha minden kötél szakad, akkor megnézi a használati útmutatót. Tyúklábak. Következő oldal szintén. A változatosság kedvéért szögletes tyúklábak. Aztán talán szanszkrit jelek. A fő piac nem lehet kétséges.

Átfordítottam a terítő nagyságú lapot. Itt már ismerős betűket láttam, ismeretlen szavakban. Rovásírás persze sehol. A cirill betűs bekezdésektől elkezdtem visszafelé keresni. „Ön lenni boldog gazda univerzitas palcavarazs vezénylonek”. Helyben vagyunk. Elemek, lásd ábra. Az ábra azt mutatta, amit a kép, de ez nem úgy néz ki.

Az eredeti varázspálca távirányító pálca ára a feleségem fele fizetése lett volna, postával, számlával. A mosógépcserére

spórolt pénzből ennyit elsumákolni kockázatos vállalkozásnak tűnt a páromat ismerve. Épeszű férfiember egy havi szexmegvonást nem kockáztat, még a gyereke kedvéért sem. Maradt a kínai verzió ötödannyiért, mert hát az utóbbi időben elszaporodtak az interneten kikupálódott kamusámánok, akik a műbőr dobjaikat lengetve mégiscsak jól csinálhattak valamit, mert sorra elhappolták előlem a pénzes melókat.

A reggeli esetből okulva mezítláb átsattogtam a nappaliba, hogy én is próbát tegyek. Hamar rájöttem, hogy ennyi erővel egy téglát is lengethetnék a tévé felé. Láttam a gyerek szeme sarkában a könnycseppet, így aztán a kezébe nyomtam.

– Nyugi, játsszál vele! Apád ezt is elintézi!

Megfordult a fejemben, hogy eltüntettem az utóbbi percek emlékét a gyerek fejéből, aztán a kukába vágom a dobozt. Az asszony nál ez bevált, amikor a viccesnek szánt ajándéktinga kiverte nála a biztosítékot, és üvöltve követelte, hogy mondjam meg, ki hagyta a párnája alatt. Már ez is súrolta a családon belüli erőszak határát, nem akartam ezt tetézni egy kiskorú ellen elkövetett varázslattal.

Levettem a polcra a laptopot. A jó öreg keresővarázsok az interneten nem működtek, maradt a böngészőkkel és a fordítóprogramokkal való küzdelem.

– Abrakadabra! – rohant el mellettem a gyerek a teraszajtó felé.

Utána fordultam, hogy időben elkapjam, mielőtt megint pofára esik a szőnyeg sarkában. Most persze nem botlott el. Letérdelt szembe az ajtó előtt ülő macskával, és ütni kezdte az üveget.

– Cilumilu, cilumilu, cilumilu!

Béla alapvetően nem tartozott a családhoz, ezért nem is szerettem, ha a gyerek piszkálja. A megtermett, szürke bundás, herélt kandúr lustának tűnt, mégis okozott már meglepetést, amióta együtt élünk. A házzal örököltük, a néni panelba költözött, és nem volt szíve a betonfalak közé magával vinni a macskát. Ahhoz persze volt szíve, hogy hátraahagyja.

A három kutya érkezése egy csapásra felborította Béla unalmas házi kedvenc életét. A szobából kipenderítve az első napon elveszítette fekhelye mellett a farkának egy darabját, amiért a tácskó kis híján a szemével fizetett. Egy hétig nem láttuk ökelmét, aztán egy nap – a kutyák vonyításával mit sem törődve – visszatért, és befészkelte magát a kiskertbe. A teraszra napozni járt fel, és a finom falatokért, amivel a párom megpróbálta kiengepszteni.

Nem tagadam, soha nem szerettem a macskákat, ezért örültem volna, ha eltűnik, főleg, miután a gyereke is többször fújni kezdett. Ha rajtam múlt, nem kapott kaját, és párszor sunyi módon fenébe billenttem, amikor senki más nem látta.

Bélanak is csak én hívtam, persze szigorúan a család háta mögött. Amikor az első napon véresen eltántorgott, azt hittem, órákon belül elpusztul, így hát, amikor felbukkant, a mindent túlélő Drakula gróf jutott eszembe. Ilyen nevet egy pecsétes papíros sámán természetesen nem adhat a macskájának, mert az első elszólás után cikizés tárgya lenne az élete végéig, ezért gondoltam, Lugosi Béla csak nem forgolódik a sírjában, ha róla nevezem el.

Szóval ott ült Béla az ablakban, a gyerek pedig dobogtatta az üveget az orra előtt. Letettem a laptopot, hogy nyakon vágjam, de valami rossz érzés fogott el. Keserű íz öntötte el a számat, azután elmosódott körülöttem a világ, mint amikor valamelyik reggel a gyerek összekeverte a teámat és az egy hete érlelt fehér üröm főzetet. Eltompult az üvöltés és a dobogás, az utcai zajok

felerősödtek, a szoba kellemes hűvöse helyett pedig perzselő forróság égette a hátamat.

Megráztam a fejem, aztán még egyszer. Valami nem stimmelt. Megvakartam a fülem tövét. Elegánsan, hátsó lábbal, ahogy illik. A vakarásra nyújtott láb megállt a fejem mellett. Lassan oldalra néztem. Szürke bunda fekete tappanccsal. Karmok ki, karmok be.

Nebasszki!

A tompaságot elsöpörte a zsigerből áradó adrenalin. Felugrottam. Helyből vagy másfél métert. Ahogy földet értem, forogni kezdtem, amíg el nem szédültem. Az üvöltés helyett elkecseregett nyávogás hagyta el a számat, amitől a gyerek az üveg túloldalán vigyorogni kezdett. Alulnézetből kimondottan a dedőreganyjára ütött, csak a bibircsók hiányzott az álláról. Feljebb néztem, a mögötte megálló alak végignézett rajtunk, azután kényelmesen elhelyezkedett a fotelben, és lehunyta a szemét.

– Béla, kicsinállak, ha bejutok a házba! – csaptam oda az ajtónak.

A gyerek hátranézett, felugrott, és kiloholt a szobából. A teraszajtó másik felén ott virított a harmadik világ kereskedelmének csodája. Reméltem, hogy a kicsi, sárga csomagolóember, halálra röhögi magát a tréfán, mert amint visszajutok a jól megszokott testembe, istenuccse olyan értékelést írok róluk, hogy azt nem teszik ki az ablakba!

Körbejártam a teraszon, és számba vettem a feladatokat. Először is meg kellett nyugodnom. Elvonultam a lépcső aljához, és leheveredtem az orgonafa árnyékba. A hideg járólapok kellemesen bizsergették a hasam. Eddig rendben volnánk. Elkezdtem felidézni a tanultakat. Tértisztítás, gonoszűzés, gyógyító varázsok, átok levétel, jóslás. A testcsere biztos már a fekete öves kategória, mert még csak nem is emlékeztem ilyenre.

Míndegy, ha belekerültem a macskatestbe, akkor ki is tudok kerülni belőle. Mivel a pálcához nem tudok hozzáférni, és pár kísérlet után rájöttem, hogy varázsszavak helyett legfeljebb szőrgombócot tudok kipréselni magamból, így a legegyszerűbbnek az tűnt, ha visszaülök a teraszra, és megvárom, míg a gyerek megint hadonászni kezd a pálcával. Ez, mondjuk, beletelhet némi időbe, de abból most volt bőven.

Felkászálódtam, hogy elfoglaljam a helyem, amikor nyikorodt a kiskertajtó. Nem vártam meg, amíg a dobogó lábak a közelembre érnek, felszökkenem a kerítésre. A három kutya egymásra is ugatva pörgött alattam, mögöttük két lépéssel ott vigyorgott a gyerek. Büszkeség öntötte el a szívem. Soha nem mondta, de ezek szerint ő is utálja Bélát, csak nem meri az anyja előtt mondani.

A mélázás nem sokat segített. Úgy oldalba dobott egy kővel, hogy porzott a bundám. Végigfutottam a kerítésen, aztán a szomszédén is. Felugrottam a cseresznyefa kiálló ágára, aztán egy másodpercnyi repülés után felkeltem a fa tövében a földről. Ezt még gyakorolni kell. Kimásztam a nagykapu alatt, elugrottam egy biciklis elől, és átfutottam az úton.

Sírni tudtam volna a dühtől.

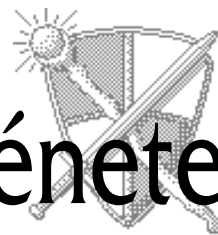
Sírás. Ez az! Megvan a megoldás! Nem kell más, mint hajnalban szedett szőzlány könnye, amiben meglátszik az elátkozott lény valója.

Felpattantam, aztán leültem. El fog tartani pár napig, mire ezt összehozom. A terv megvan, és ez a lényeg.

Reszless, Béla, hamarosan jövök!

Kapitány

Egy furcsa utazás igaz története

Nemrégiben Kecskemétről jöttem haza vonattal. Reggel óta több előadást ültem végig az egyetemen, így már elég fáradt voltam, de szerencsére elértem a Kecskemétről 13:11-kor induló, Szeged felé menő járatot. A felszállás után találtam egy üres fülkét, letettem a hátizsákomat az ülésre, majd én is leültem.

Még el sem indult a vonat, amikor az ajtóban megjelent egy fiatal szőke csaj, és megkérdezte:

- Van itt még három szabad hely?
- Persze, van – válaszoltam.

Ekkor besorjázott egymás után három fiatal lány: az első, akit már említettem, szőke volt, szűk farmerben, mélyen kivágott felsővel. A második szemüveget viselt, okos tekintettel nézett rám, olyan típus volt, akit „tipikus bölcsész”-nek szoktunk nevezni. A harmadik pedig egy fekete hajú nő volt, korát meghazudtolóan szúrós, szigorú tekintettel. Miután bejöttek, helyet foglaltak velem szemben, a menetiránnyal háttal lévő ülésen.

A vonat ekkor elindult Kiskunfélegyháza felé. A csajok egy ideig néztek rám, majd a fekete hajú feltette a kérdést:

- Te ugye férfi vagy?
- Úgy gondolom, hogy ez elég egyértelmű – simítottam végig sűrű, itt-ott már fehérbe hajló szakállamon.

– Manapság az a biztos, hogy ha ezt megkérdezzük – válaszolta.

Ezután kábé egy percig csöndben maradt, de aztán feltette a következő kérdést:

- Akkor te most meg tudod azt mondani, hogy melyikünk a legszebb?

Ajjaj, gondoltam, nem egyszerű ez a kérdés. Egy-egy meggondolatlan válasz már többször okozott galibát az emberiség történelme során. Úgy döntöttem, hogy nem foglakok egyértelműen állást.

- Szerintem mind a hárman nagyon szépek vagytok! – válaszoltam. Ez mondjuk igaz is volt.

– Egyértelmű választ akarunk! – csattant fel a szemüveges. – Ahogy a Bibliátok mondja: „Ismerem tetteidet, hogy se hideg, se meleg nem vagy. Bárcsak hideg volnál, vagy meleg!”

– Én nem vagyok meleg! – válaszoltam. – Az az igazság, amit mondtam, mindhárom jól néztek ki!

– Akkor is pontos választ kérünk! – mondta a fekete hajú. – De ha már itt tartunk nem ingyen kérem a szavazatodat: ha engem választasz, akkor az emberek feletti hatalmat kapod tőlem cserébe.

– A hatalom felelősséggel jár, a felelősség pedig tovább emeli az amúgy is magas vérnyomásomat. Tudsz valami jó megoldást a magas vérnyomásra?

– Sajnos nem, ez nem az én asztalom – válaszolta. – De ma már annyi jó vérnyomáscsökkentőt találtak fel az orvosaitok, valahogy csak meg tudod majd oldani!

– Köszönöm, de ilyen áron nem kérek a hatalomból – mondtam.

– Most akkor hallgasd meg az én ajánlatomat! – szólalt meg a szemüveges csaj. – Ha rám szavazol, akkor tudást és bölcsességet kapsz tőlem ajándékba.

– Hát, nem is tudom... Az IQ-tesztek alapján így is az emberiség legjobb 5%-ába tartozom, a bölcsesség meg csak megjön majd a koral, ha eddig még meg nem jött. Nézd, miket olvasok most is – és átnyújtottam neki egy vaskos szakkönyvet, amely a Laplace-transzformációval foglalkozott.

Belelapozott a könyvbe, végigpörgette ujjával, de azért nem adta fel a dolgot:

- Lehetnél még ennél is okosabb!

– Nem akarok nagyképű lenni, tisztában vagyok vele, hogy sok nálam is okosabb ember van ezen a Föld nevű bolygón. De most a meglévő tudásomat sem használom ki: a napi munkám során ügyvitellel foglalkozom, a négy alapműveleten kívül nem sok mindent használok, az már szellemi felüdülést jelent, ha néhanapján mondjuk szórásról kell számolnom.

Erre nem tudott mit mondani. Ekkor a szőke szépség vette át a szót:

- Szavazz rám! Megkapod tőlem a világ legszebb nőjét!
- Azt tudod-e garantálni, hogy hűséges is lesz hozzám? – kérdeztem.

Egy kicsit elbizonytalanodott.

– Óóóó – hát azt nem...

– Akkor megint csak mire megyek vele? Miért lenne hűséges a világ legszebb nője egy középkorú, kopasz fickóhoz, akinek még vagyona sincs valami sok?

Erre a szőke is elcsendesedett. A bölcsész gúnyosan vetette oda neki:

– Egyértelmű, hogy téged lát a legszebbnek! Amióta idejöttünk, le sem tudja venni rólad a szemét!

– Igaz, ami igaz, a külső alapján megítélve tényleg ő a legszebb. De szerintem figyelembe kell venni a belső értékeket is, mint például az intelligencia, meg a széles körű műveltség!

Erre a lány nem tudott mit mondani, sőt, látványosan elpirult a dicséret hallatán.

A fekete hajú csaj törte meg a beállt csendet, és mérgesen rám kiabált:

– Akkor meg is van az ítélet, megint csak ő lett a legszebb! – Aztán, hogy mondanivalójának további nyomatékot adjon, tenyerével lekevert kopasz fejem tetejére egy kiadós sallert.

– Nem lennék az urad helyében! – csúszott ki a számon. A derült égből ekkor egy hatalmas villám csapott le a közelben a pusztába...

Ekkor megláttam a vonat ablakában a Kiskunfélegyháza határára lévő felüljárót, ami egy isteni jelnek tűnt számomra – végre megszabadulhatok problémás útitársaimtól!

– Elnézést hölgyeim, de itt le kell szállnom, nem szeretném lekésni a csatlakozást! – közöltem velük.

A végül legszebbnek bizonyult szőke csaj felpattant az ülésről, két nagy pusztit nyomott az arcomra, majd ezt súgta a fülembe:

– Ne félj, a hálám nem marad el!

Ettől egy kicsit megrogytak a lábaim, a szemüveges csaj ezt látván, némi gúnyos éllel a hangjában megkérdezte:

– Nem kérsz egy kis Tensiomint?

– Nem, kösz, van a zsákomban – válaszoltam, és gyorsan kiiskoltam a fülkéből.

A vonat hamarosan megállt Kiskunfélegyháza állomáson, és végre leszállhattam. A peronon szembe jött velem egy nagydarab, szakállas, Sabaton pólót viselő fickó, és megkérdezte:

– Hé, haver, nem találkoztál véletlenül a vonaton három furcsa nővel?

– Egy fekete hajú, egy szemüveges, meg egy szőke? – kérdeztem vissza.

– Igen, ők azok! – válaszolta.

– Ott vannak abban a kocsiban – mutattam a szerelvényre. – Ott megtalálod őket.

– Ugye azt nem kérdezték meg tőled, hogy melyikük a legszebb?

– De, sajnos kérdezték – mondtam.

– Nem igaz, már megint kezdik! – sóhajtott a szakállas.

Ekkor megjelent egy másik, szintén nagydarab, szintén szakállas férfi, aki az egyik lábára egy kicsit sántított.

– Megtaláltad őket? – kérdezte az elsőtől.

– Igen, megvannak, ott vannak fenn a vonaton – válaszolta. – Kösz a segítséget, haver! – fordult hozzám, majd mindketten elindultak a szege di járat felé.

– Azért ugye nem lesz háború? – kérdeztem még tőle.

– Nyugi, nem lesz semmi baj! – mondta, majd szelíden vállon veregetett. Majd százkilós testsúlyom ellenére kis híján orra buktam.

– Reméljük, igazad lesz! – morogtam, majd elindultam a szentesi csatlakozás felé.

Az utazás további része eseménytelenül telt el, a szokásos egy órás zötykölődés, minden második fánál való megállás után szerencsésen hazaértem.

Az eset óta már hetek teltek el. Azóta mindennap aggodalmasan olvasom a Délmagyart meg az internetes híroldalakat, keresem a nemzetközi helyzetre vonatkozó baljós jeleket. Nem tudom, mit hoz a jövő. Itt már csak a jósök segíthetnek. Érzem, hogy Delphoiba kell mennem...

Anonymus R. Chynewa

Illedelmes Halál

Egy ideje figyeltem őket. A joviális arcú, pirosposzgás férfit, a haját divatosan lófarokban hordó asszonykát, meg a szótlan, csendes kislányt. Kívülről úgy tűnt, minden rendben. A férj valami irodában dolgozhatott, naponta elment hazulról az aktatáskájával, középosztálybéli családi autójával és derűs mosolyával, az asszony pedig egész napját azzal töltötte, amivel szerinte egy háziasszonynak kell; takarított, mosott, olykor megivott egy pohárka bort, szigorúan fehér, száraz és három deci, és vacsorával várta a férjét.

A gyermek viszont... nos, ő vele valami baj volt, éreztem. Reggelente szótlánul ült az asztalnál, csendesen majszolta palacsintát, nyelte a gyümölcslevet, melyet édesanyja frissen facsart az elektromos facsaróval; az iskolában is szótlánul ült, egykori barátai is összesúgtak a háta mögött, mikor szótlánul, lehajtott fejjel, sötét haja mögé rejtett tekintettel elsietett mellettük a folyosón, még az olykor felhangzó csúfólódó-kérdő hangokra sem reagált. És otthon is csendes volt, amikor délután hazaért, és becsukta maga mögött a szobája ajtaját.

Nem tudtam, mit keresek itt. Átlagos család, szótlan gyermek... de sehol semmi számomra.

A harmadik éjszaka tudtam csak meg. Mikor a csendes gyermek már az ágyában feküdt, csendben sírdogálva, és a ház többi része is elcsendesedett. Az ablakok elsötétedtek, az édesanyjának sikerült annyit innia, hogy elaludjon, és ne vegye észre...

Igen. A harmadik nap láttam meg, amint az apa benyit a kislány szobájába. Nem avatkozhattam közbe. Nem azért voltam ott. Szótlánul kellett végignéznem azt is, ami azután tör-

tént, hogy a férfi önutalattól bűzölögve elhagyta a szobát. A könnyeket. A pengéket. A halkán elfolyó életerőt...

– Rosszat tettem? – kérdezi.

– Nem, kedvesem, nem. Csupán döntöttél.

– De... akkor én most a Pokolra kerülök?

– Nem tudhatom. Nem az én feladatomban tudni, hogy mi lesz ezután veled. Csak azt tudom, hogy Ő... ő biztosan oda fog kerülni. Ha nincs máris ott.

Elmosolyodik; talán nyugodtabban, mint életében már rég.

– Igazán köszönöm, hogy nem hazudsz.

– Nem tesz semmit, kedvesem. Azért vagyok itt, hogy segísek.

– Te... egy angyal vagy?

– Természetesen nem. Mondjuk úgy, hogy én vagyok az, aki segít neked továbblépni.

– A Halál vagy?

– Ne tekint rám úgy, mint az öreg kaszásra! Legyek inkább... buszsofőr. Vagy a 666-os út. Vagy még jobb; buszsofőr a 666-os úton!

– Buszsofőr? – néz rám bizonytalanul. A 666-os út nem mond semmit neki.

– Igen! – A gondolat egyre inkább tetszik. – Én vagyok az a buszsofőr, aki elvisz létezésed következő állomására. – Próbálok eltorzítani a hangom, hogy még egy kis vidámságot csaljak az arca éteri árnyékára. – „Kérem, foglaljanak helyet, az ajtók záródnak! A következő megálló a Túlvilág kapuja!”

Sikerül; elmosolyodik.

– Ez inkább a metró kocsii bementőjére hasonlít...

Na, igen. A metró valóban jobb hasonlat lett volna.

Lidércfény

Itt is megtalálsz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Josh Sword

Nagy Eszes Alfréd legendája

A háromméteres kőajtók hangos dördüléssel záródtak be.

– Ez a végzet figyelmeztető hangja – gondolta a fiatalember, aki az imént lépett be reszketve a kísérteties Porgan hegy halállabirintusába.

Élesen metszett szemével a félhomályt fürkészte, de csak por és piszok fenyegette. Előtte pár méteren keresztül dohos folyosó, mely hirtelen balra kanyarodik. Három fáklya lobogott a fali tartókban egymástól pár lépésnyire. Fényük méla harcot vívott a sötétséggel. Csak néhány pókháló és a folyosó közepét fényesre koptatott út jelezte az élet jelenlétét. Elbukott szerencsevadászok koptatták évszázadok óta a labirintus padlóját, sokan jöttek, de még senki sem tért vissza.

Málladozó lapú krónikák mesélnek a hegy belsejében található kincsekről, amelyet ezer esztendeje az Őrült Porgan király idehozott. Tévelyében már nem bízott senkiben, ezért labirintust épített a kincseskamra köré, és mágusokkal túlvilági szörnyeket idéztetett meg. Átokkal béklyózta a fenevadakat, hogy az őrhelyüket soha el ne hagyhassák. Aztán pedig mindenkit megöletett, aki a labirintus építésében részt vett. Végül játékokat hirdetett, hogy unalmát enyhítse, de már nem élhette meg, amikor az első szerencsevadász elindult a próbán. Káosz tört ki, és orgyilkosok végeztek a királlyal. Néhány év múltán lett újra rend az országban, és közben a kalandvágyók egymás után próbálták megszerezni a kincset. Mindhiába.

A balján levő fali fülke felé fordult, ahol egy üres pergamen, lúdtoll és tinta várta. Még odakint felhívták a figyelmét, írnia kell egy búcsúlevelet, amelyet a címzettnek eljuttatnak, ha két napon belül nem tér vissza. Alfred, mert ezen a néven nevezték el születésének pillanatában, csak meredt maga elé, miközben fájdalmas gondolatai szörnyű igazság formájában kimondott szavakká váltak.

– Kinek hiányoznék? Búcsúlevél?! – fortyant fel a dühe. – Nem meghalni jöttem! – kiáltotta, majd még hangosabban folytatta. – Én hős leszek! Győzni fogok!

Hátizsákját a fal tövébe helyezte, majd a földre ülve hátát a mohás kőfalnak támasztotta.

– Azért, mert minden idióta erővel akar győzni, én még nem esek ebbe a hibába – mormogta magában.

– Majd én megmutatom, hogy akinek van némi sütnivalója, az könnyedén eljut a kincseskamrába. Azt a néhány szörnyet meg majd kicselezem, de ha muszáj, akkor végzek is velük! – mondta elszántan.

Megmarkolta az oldalára erősített rövid kardot, amit nemrég vett egy kereskedőtől. A rozsdáig borította, de erre nem kellett alkudni. Nem is tudott volna. Mióta apja elüldözte, se pénze, se szerelme. Egy nap arra tért haza, hogy az udvarház kapuját zárva találta. Két strázsa őrizte, akik közvetítették apjának üzenetét, mely úgy szólt, akkor térjen haza, ha már meg tudja magának teremteni az anyagi biztonságot. Első útja a kuplerájba vitte, Fatimához, a keleti szajhához. Ám mikor az megtudta, hogy mi történt, két fogdmeggel azon nyomban kihajította.

– Dolgozni? – horkant fel. – Mi vagyok én? Inas? Paraszt? Majd megmutatom, ki is vagyok! Úrnak születtem! Úr is leszek! Azt hiszi az apám, hogy olyan ostoba vagyok, mint egy paraszt?! Hősként fognak ünnepelni, amikor kilépek a labirintusból. A leggazdagabb ember leszek az országban! Még Fatima is sírva fog visszajönni hozzám! – mondta, miközben egy könnycseppet törölt ki szakadt ingujjával a szeméből.

– Mindenki kíváncsi lesz rám! Minden nő engem akar majd! Minden herceg és gróf a kegyeimért fog versengeni! Mindenki arra lesz kíváncsi, hogy vittem végbe ezt a hőstettet!

Felnézett a fali fülkére, majd felnyúlt a pergamenért.

– Búcsúlevél – mondta gúnyosan. – Krónika fog születni arról, hogyan vittem véghez azt, ami ezer éve senkinek nem sikerült! Persze, hogy nem sikerült! – nevetett fel. – Sok izzadtságzagú barbár, akik még írni sem tudtak! Az örök felhívták a figyelmem, hogy a csapdákat könnyűszerrel elkerülhetem, csak figyelnem kell. Nem erő kell ide, csak egy kis gögyi. Azt pedig nem osztogatják az út mentén. Nem hiába!

Nem ok nélkül születik az egyik ember nemesnek, a másik parasztnak.

– Gazdag leszek! – álmódzott. – Palotában lakok majd és szolgálk hada vesz körül. Mindenki a történetemre lesz kíváncsi! Bárcsak lenne velem egy krónikáiról! Sőt! Én magam fogom megírni a történetem. Leírok mindent. Ezt a félelmetes ősi helyet. Azt, hogy miként kerültem el a csapdákat, és hogyan győztem le a szörnyeket. Minden kanyar után jegyzetek. A történetemet krónikások fogják másolni és egymásnak átadni. A világ minden részén tudni fogják, ki is az az Alfred...

Összeráncolt homlokkal töprengett, majd boldogan vigyorgott!

– Alfred a Nagy, vagy Nagy Alfred. Nem jó! Ebből még nem derül ki, mennyire okos is vagyok. Ez az! Okos Alfred. Nagy Okos Alfred. Okos Nagy Alfred. Hmm. Valami jobbat kell kitalálnom. Eszes Alfred! Nagy Eszes Alfred! Ez az! Akár egy királyi cím! Nagy Eszes Alfred – ismételtette büszkén.

– Nagy Eszes Alfred története. Nagy Eszes Alfred Krónikája. A hős Nagy Eszes Alfred krónikája. Nagy Eszes Alfred hősi krónikája! Húúú, ez igencsak hangzatos. Még a királyi udvarban is ez lesz az állandó téma. Mindenki tudni akar majd mindent rólam! Ki vagyok? Mit csináltam? Honnan jöttem? Hoppá! Le kell azt is írnom, hol nevelkedtem! Miért lettem olyan, amilyen vagyok. Apám katonai nevelését!

Egy pillanatig csendben gondolkodott, majd folytatta.

– Ez hatalmas történet lesz! Le kell írnom azt is, hogy apám miért lett olyan amilyen, és miért így neveltetett engem. Akkor már azt sem szabad kihagynom, hogy nagyapám miért nevelte katonának! Nagyapa! Az ő élete még érdekesebb, mint apámé! Húsz éves koráig háborúban nőtt fel! Nem volt tőle jobb kardforgató és nemesebb szívű ember. Kivéve, amikor apám feleségül vette az ellenségének a lányát, anyámat. Akkor kitagadta a családból. Nagy történet lesz ez. Kellene valami családi örökség is a történetbe. Valami, ami olyan, mintha mi együtt harcoltunk volna, de azt nem mondhatom, mert rögtön hazugnak kiáltanának ki. Kellene valami családi ékszer vagy ereklye, ami apáról fiúra száll.

Alfred izgatottan töprengett, hogy vajon mivel lehetne még hősiesebbé tenni a történetet, de hamar rájött, nagyapja semmit nem hagyott az apjára és az sem adott neki soha semmit. Úgy gondolta, kell egy ékszer vagy tárgy, ami nem lehet mágikus, mert az rögtön meghazudtolná a történetét. Miközben ezen töprengett, már kezdte kényelmetlennek találni a földön ülést. Fészkelődése közben a rozsdás kardját többször is megigazította, mert nem szokott hozzá, hogy fegyvert hordjon. Apja katonás nevelése ellené-

re Alfred nagyon rossz tanuló volt. Nem szerette a szabályokat, és lustának bizonyult minden testmozgáshoz. Legyen az lovaglás, tánc vagy harc bármilyen fegyverrel. Sosem látta értelmét ezekkel foglalkozni.

– A kard! – csillant fel a tekintete. – Olyan rozsdás, hogy akár a nagyapámé is lehetett volna! Ez lesz az! Egy ősi kard, amely győzelmet hozott eddig a család minden tagjának! Nagyapa szegény már nem él. Apám pedig soha nem fog kívülállókkal beszélgetni. Senki nem fogja megtudni ezt a kis csínyet. Nem hiába vagyok Nagy Eszes Alfred – nevetett fel jóízűen.

– Sőt! Amint kijutottam, még titokban vésetek valami ősi szöveget a pengébe. Valami egyszerűt! Nem szabad túlbonyolítani. Mondjuk: győzelem és dicsőség! Nagyon jól hangzik. Olyan történetem lesz, amilyen egy mitológiai hősnek sincs! Az egész családomnak dicsőséget hozok! Lesz egy krónika rólam, a labirintusi kalandokról. Egy krónika az életemről, egy másik a családomról. Igazi hős leszek! Sőt Legenda! Az lesz a rólam szóló történet címe, hogy Nagy Eszes Alfred Legendája! Ezt gyorsan fel is írom.

Miután a pergamenre felírta ezt az egy sort, elgondolkodott.

– Kevés lesz egy pergamen egy ekkora történethez. Be kell osztanom a tintát és a helyet. Egyelőre csak az itteni kalandjaimat írom le. Minden forduló után egy sor. Aztán, amikor kijutok a kincsekkel, felfogadok néhány krónikáiról, és tollba mondom nekik a történetem. Ne én fáradjak már az írással! Ettől nemesebb ügyekre vagyok hivatott! Különbben is, ha a történetem eljut a királyig, és meghallja, milyen gazdag vagyok és mekkora hős, sőt legenda, akkor biztosan nekem ajánlja majd a hercegnő kezét. Én pedig elfogadom! Akkor pedig király leszek! Még Fatimát is feleségül veszem! Megtehetem majd! Én leszek a király! Új törvényeket iktatok be! Már vannak is ötleteim! De most indulnom kell. Ha odafigyelek, akkor estére már engem ünnepel a tömeg! És ez még csak a kezdet! Sose gondoltam volna, milyen jóra fordul a sorsom azzal, hogy gőgös apám kizárt a kastélyából. Nem baj, apám, nem haragszom! Büszke leszel még fiadra: Nagy Eszes Alfredra!

Alfred gyorsan feltápaszkodott a földről. A pergament összetekerte és a táskájába rejtette. Büszkén igazította meg oldalán a rozsdás kardot, és a hősi eposzán elmélkedve indult neki a szebb jövő felé vezető útnak.

Azaz csak indult volna. Az első lépésnél érezte, hogy a lába alatt benyomódik a padló, aztán egy kattanást hallott még. A falból mindkét oldalról szakállas lándzsák csapódtak ki...

... és egy legenda véget ért.

edwardhooper

A Hold sötét oldala

Itt elbújhatsz,
Senki sem talál rád,
Csak szívedet a jéghideg halál járja át.
Süketen s vakon várhatod,
Mint emészt fel az éjsötét úr.

kosakati

Szürke...

Szürke paplanok úsznak a reggeli égen.
Tavasz van... Vagy annyira mégsem?
Szeszélyes április van már egész évben.

Mab Tee

Hős hajótörött

Hideg, harmatos hajnalon
himbálózom hordómon,
heringet halászok.

Hevenyészett hálóm,
hitvány horgom, három
hús halnak halalos.

Honvágyam Helgámhoz húz,
hiúzos hálószobánk húsz
hónapja hiába hívogat.

Hirtelen hullámokon hasító
hatalmas hotelhajó
hajókürtjét hallom.

„Hajszolt, holland halandót
horgásztak Holt-tenger habjaiból” –
hirdeti havilap híremet.

Hazatérve, hágai házunkban
hitvesem hosszasan hallgatja
hihetetlen históriám.

angyalka146

Hová tűnt?

Hová tűnt az érzés, mi betöltötte szívemet,
hová tűnt a vágy, mi űzte hozzád lelkemet?

Hová tűnt a kedves, ártatlan gyermeki lét,
hová tűnt a láng, mely alkotta a fényt?

Hová tűnt a mindig gazdag, vonzó női lét,
hová tűnt az álom, mely kijelölte a célt?

Hová tűntél te, kit Isten néven ismernek,
hová mentél kertedből, cserbenhagyva az életet?

Hová tűnt a válasz e sok rögös kérdésre,
hol találok embert majd, ki felel minderre?!

Banderas

Hajnalok

Beszéljetek hozzám, hajnalok!
Suttogjátok mind a titkokat!
Fagyos mázban, szemek nélkül sírjátok!
Végtelen utcák reménytelen tévelygése vagytok;
selymesek, míg hozzátok nem bújok,
és kővé dermedtek mind, ha átölellek.

Miért nem kegyelmeztek a reménynek?
Vétkezett, igen - de tartozását leróta már!
Engedjétek útjára végre, hadd keressen,
hadd találjon újra kecses vállra omló fürtöket,
hogy beléjük fészkelhessen, s zenghesse bohó énekét!

Nézzetek csak egyszer a szemembe!
Bennem a félelem talált otthonra,
ő parancsol nektek és nekem;
s mikor a remény felé nyújtanám,
ő fogja meg a kezem.

Beszéljetek hozzám, hajnalok...
Csak a szavaktól félek én:
az idő szelíd és hazug, melynek életet adnak;
s elveszik, kit nem adhat vissza senki,
kivel nem dacolnak döntések és kérdések,
kinek szívében nem születik félelem -
remény-járta hajfürtök, én titeket kereslek!

Tordai Gábor

Felszín

Vidám mosolyok
mögött - üvölt most a bent.
Minden csak látszat.

Lir Morlan

Tájképek

Áldott enyhet ígér a megnyúló árnyék,
Leheletkönnyűen közelgő fuvallat,
Mélyzöld tűzű levél moccsanatlan áll még,
Oltalmazó fészek víg madárdalt hallat,
Suttogó fűzfaág nagy titkokról vallhat.

Temérdek gyermekét játszani engedi,
Álmot aranyporral fest a fellegekben,
Járt ösvények nyomát fátylával elfedi,
Rőt lombkoronáján fény táncol mind szebben,
Arany díszruhája nehéz fénnel lebben.

Hólepte bálterem víg táncban gomolyog,
Uszálynak jéglepel hull alá a fákra,
Libbenő hókristály-keringő kavargó,
Lassan újabb pehely telepszik az ágra.
Ódon lélek lebben át a boldogságba.

Lágy madárdal ruhát öltenek most a fák,
Eleven fehérrel fest felhőt az égre,
Virágkoszorút kap mind a szűzi faág,
Égszínű tótükron egy hullám kél éppen.
Lélek ébred újjá a remény színében.

Tordai Gábor

Ébren éjjel

néma a tücsök
ellopták hegedűjét?
hogyan alhatok így?

Kétvirág

Vonaton

Olvastam én is a bús vonaton.
S húzta a lelkem a lágy vershalom.

olvastam, mondom.
S mi mást is olvastam volna,
Ady kötetet hoztam az útra.

Utaztam hát erdőn és Krisztus-keresztben...
A kalauz közben csak nézett meredten:
Várta, hogy a jegyem előkeressem.

jocker

Te vándor felhő

Rácsodálkozás az őszi természetre...

Látom a felhők között, szellő úzte napsugár villan,
Az eső csak csepereg, sokmilliónyi csepp... mind csillan!
Látom a felhők között, szellő úzte napsugár villan...

Ha az égen, ha elégséges felhőalap volna,
Akkor viharban, ráérősen nem csak bandukolna...
Ha az égen, ha elégséges felhőalap volna.

Hol lakol, te vándor felhő, amerre a szél fúj?
Ha nekünk majd eső kell, ez az utad felújul?
Hol lakol, te vándor felhő, amerre a szél fúj?

Felhő ménéseknek a futása már szinte vágató,
Úgy tűnik, a következő ménes már tán' havat hozó...
Felhő ménéseknek a futása már szinte vágató.

Amikor eső kell, akkor a rétegfelhőzet igen szűkmarkú,
Amikor tél hidege ellen hó kellene... akkor is szűkmarkú...
Amikor eső kell, akkor a rétegfelhőzet igen szűkmarkú.

Este, majd ha a sötét rám terül, mint egy éji pelerin,
Nem fogom a felhőket látni, isten veletek feleim...
Este, majd ha a sötét rám terül, mint egy éji pelerin.

Az esti sötétség maga a végtelen,
Égen kóricál tekintetem... féktelen...
Az esti sötétség maga a végtelen.

Jimmy Cartwright

Hang nélkül (A Quiet Place)

Spoileres vitriolkritika

Nem álltam meg hang nélkül, miközben a filmet néztem. De ne szaladjunk ennyire előre...

Van egy olyan gyanúm, hogy velem van a baj. Mostanában ugyanis rendre épp ellentétes véleményem alakul ki sok olyan filmről, amelyekről mások ódákat zengenek, agyondicsérnek. Azt azért szerintem leszögezhetjük: az új filmek közül kevés olyan van, amely valóban jó, nem csak a látványra, akcióra, a másodpercenkénti több vágásra épül, hogy fel se foghassuk, mit is látunk a vásznon, hanem mondanivalója is akad, amit a kellőképpen ki is fejt. Az utóbbi években rengeteg filmet, sorozatot néztem meg, régit is, újat is – lehet, emiatt alakult ki mára bennem az a fajta kritikai mechanizmus, amely egy-egy film, sorozatepizód megtekintése közben azonnal dolgozni kezd, amint felfedezek benne akár csak egy apró hibát is. Ráadásul időnként eléggé cinikus tudok lenni, bizonyára ez is közrejátszik. Így azonban a filmek egy részét nem is tudom önfeledten élvezni, még úgy sem, hogy ma már igencsak meggondolom, mit nézsek meg.

Így történt ez a Hang nélkül című misztikus thrillerrel is. Több helyről hallottam róla jó kritikákat, elolvastam az ajánlókat, és végül úgy döntöttem, megnézem, annak ellenére, hogy az „írtam-rendeztem-főszerepelek” triumvirátusából még igen kevés jó film született meg. Előzetesen azt kell mondjam, úgy érzem, elpocsékoltam az életemből 1,5 órát.

A film lelegején, ismerve az alapfelvetést (kiváló hallású emberevő szörnyek garázdálkodnak a Földön) az a kérdés merült fel bennem elsőként, hogy „Miért is rohantál egy kisgyerek egy nagyáruház polcsorai között?”, hiszen így bármikor leverhet, feldönthet valamit. Nem is sokkal később aztán le is ejt egy játék űrrepülőgépet, amit szerencsére a siketnéma nővére elkap. „De miért teszi vissza olyan helyre, ahol a testvére ismét könnyedén elérheti?” – merül fel az újabb kérdés. Persze, mint az előre látható, ennek meg is lesz az eredménye. A kisöcsi indulás előtt újra magához veszi a játékot. Most az apa lép közbe, aki elveszi azt legkisebb fiától, kiveszi belőle az elemeket, ám ő is mindkettőt olyan helyre teszi, ahonnan gyermekei elvehetik. „Az elemeket miért nem tette el az apa? Egy ilyen apokaliptikus, veszélyekkel teli világban az érték...” – tolnak fel az újabb gondolatok. Libasorban elindul a család, apuka elől a nagyobbik fiával a kezében, mögötte az anyuka. A siketnéma lány pusztán szívójságból visszaadja az űrrepülőgépet az öccsének, jelzi, hogy rejtse el, majd ő is elindul a szülei után. A kissrác persze elteszi az elemeket is, majd a sor végén baktat a családjá után. Itt már régen lehetett tudni, hogy baj lesz. A gyerek természetesen bekapcsolja a játékot, ami a gyermekjátékokra jellemző éles hangokat hallat, és már vége is az ő történetének.

Halkan megjegyzem, hogy amikor az űrrepülőgép elkezdett prünyögni, miközben az apát mutatták szemből, a családfő arcáról hirtelen ezt olvastam le: „Basszus! Elfelejtettem kikapcsolni a mobilom! Ki a fene hív?” Aztán persze kiderült a turpisság.

Mindez az első tíz percben történik, és már számos kérdés merül fel a fentiekben kívül is.

– Miért kellett az egész családnak útra kelnie, ha csak egy gyógyszer miatt mentek be a városba? Legalábbis nem mutatták, hogy mást is bepakoltak. Nem lett volna elég, ha csak az apa megy?

– Az anya miért nem fogta kézen a legkisebb fiát, amikor elindultak haza?

– A film időszámítása szerint ekkor még a 89. napon járunk a lények megjelenése után. Nem derül ki, hogy a farmtól a városig milyen hosszú az út, de honnan van a családnak annyi homokja, ideje arra, hogy ösvényt szórjanak ki?

A történet a 471. naptól folytatódik, megismerjük a farmot, ahol él a

család. Láthatjuk, hogy komoly elektronikai felszereltség van – monitorok, kamerák, hírközléstechnikai berendezések, égősorok –, ám az nem derül ki, miből nyernek annyi áramot, amely mindezek folyamatos működéséhez elegendő. Látni ugyan 5 db napelemet az egyik épület tetején, de véleményem szerint az nem elég. Persze lehet, hogy tévedek. (Egy átlagos háztartás áramforrás kiegészítéséhez 10-20 napelempanelt szoktak általában használni.)

Az anya gyermeket vár. Ez igen nagy bátorságra vall a család részéről ilyen feltételek mellett. Nincs ezzel gond, kell az izgalom, de borítékolható volt, hogy ebből nagy baj lesz.

Ha van a közelben egy komolyabb, zajos vízesés, miért nem költöznek oda? Ez utólag végül is érthető: ők sem hallanák, ha az egyik lény a közelben lenne.

A szög és a zsák esete. Ez szerintem egyértelműen plóthiba. Még ha van is egy vízes ruhákkal teli vászonzsák, az nem fog egy addig elfekvő (kb. 60-80-as) szöveget felhajlítani. Simán csak kiszakad a zsák. Egyáltalán, hogy kerül a lépcső egyik fokába szög, alulról felfelé beverve? Csak azért kellett, hogy ott legyen és így történjen, hogy az anya beleléphessen? Nincs rá ésszerű, értelmes magyarázat.

A farmon legtöbbször nincsenek becsukva az ajtók. Nyikorognak a zsanérok és nincs olaj, vagy zsír? Esetleg ez is plóthiba lenne, hogy a szörnyek könnyedén ki-be járkálhassanak? Nem értettem...

A szülést is elég gyorsan lezavarták, s bár konkrétan nem tudjuk, mennyi idő is telt el a magzatvíz elfolyása és a kisfiú megszületése között, azért saccperkábe 1,5-2 órát lehet tippelni. A szülés kezdetéig ez még rendben is lehet, de maga a szülés folyamata átlagosan legalább fél, de inkább több óra. Ennyi idő már biztosan nem telt el.

Nem sokat tudtunk meg a szörnyek fiziológiájáról, illetve arról, milyen anyagokból épülnek fel (vagy, hogy egyáltalán honnan származnak). Azt láthattuk, hogy simán bontják a téglafalat, meg az átlagosan 2,15 mm vastag fémből készült gabonátárolót. Ez azért nem semmi! :) (A gabonátárolók falának anyagvastagsága 0,8-3,5 mm között mozog.)

A kedves újdonsült édesapa a pincéből feljőve, hogy nem hallja meg a törött csövekből ömlő víz csobogását? Azért mert csak? Hogy a pince víz alá kerüljön és használhatatlan legyen? Megint fontosabb volt a plot, mint a logika...

Azért volt a filmben olyan is, ami tetszett.

Ahogy az apa kutatott, megoldásokat, válaszokat keresett, segíteni próbált a siketnéma lányán, ahogy igyekezett átadni a tudását a nagyobbik fiának. A mód, ahogy az amiből ettek, s ahogyan megszervezték a védelmet, a jelzőrendszert. Szóval maga ez a kis világ alapvetően jól volt felépítve. A színészi játékkal is meg voltam elégedve.

A film hangulata a hibákat leszámítva átható volt, remekül játszott a rendező / hangokkal, és rengeteget adott hozzá Marco Beltrami kiváló muzsikája.

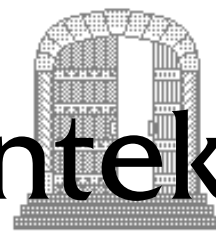
Azonban mégis azt kell mondjam – s ez valószínűleg a bennem kialakult kritikus énem miatt van –, összességében nem nyerte el a tetszésem.

Scholtz Róbert

„Kik bujócskázni mentek a halállal”

„Őrizzük, tartsuk fel emlékeinket, gyűjtsük össze töredékeinket, hogy végleg el ne vesszenek. S hogy ezáltal is ne legyen üresebb a múlt, szegényebb a jelen...”

(Ipolyi Arnold)

Alföldi András: Katonaportré, 1915. IX. 23. (Debreceni Egyetem Klasszika Filológia Tanszék)

A Zemplén Német Iskolaegylet szervezésében az I. világháborúban harcolt régészek emlékét idéző kiadvány jelent meg 2018 őszén. A „Kik bujócskázni mentek a halállal” – Régészek a régi Magyarország utolsó háborújában című könyv tizenkét régész hagyatékát feldolgozva nyit hiteles ajtókat a száz évvel ezelőtti kifordult világra. Lapjain ötvenkét háborús hónap erőfeszítései kelnek életre számos eddig ismeretlen, vagy csak a szakemberek által ismert kordokumentum segítségével.

Száz éve, 1918. november 11-én ért véget a múlt század egyik legnagyobb katasztrófája, a Nagy Háború. Villámháborúnak indult, ami több mint négy évig tartó öldökléssé terebélyesedett, lángba borítva Európa, Ázsia és Afrika több tucat államát. A korszak legpusztítóbb fegyvereivel vívott harcokban 75 millió katona vett részt. A háború borzalmas következményeként a hadra kelt férfiak harmada életét vesztette, birodalmak dőltek romba, és a Föld politikai térképe örökre átrajzolódott, elvetve a múlt század fegyveres konfliktusainak magjait.

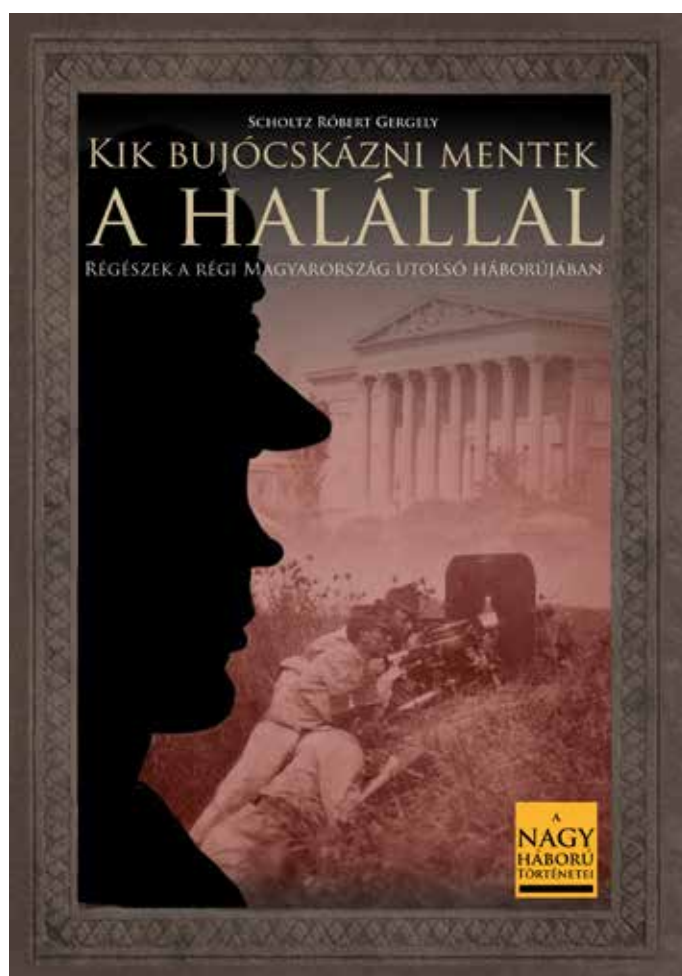
A világméretű pusztítás a „kultúra munkásait” is a harctérre szólította. Az 1848-1849. évi szabadságharc után a magyar nemzet e vérzivataros napjaiban ismét egymás mellett küzdött a tanár és diákja. A tanárok és a diákok között pedig egy új tudomány, az archeológia képviselői is kivették részüket a harcból.

Móra Ferenc „Üzenet haza” című verséből vett idézettel fémjelzett kiadvány egy izgalmas nyomozómunka, melynek célja a Nagy Háború idején frontszolgálatot teljesítő magyar archeológusok számára méltó emlék állítása, továbbá a háború pontosabb megismerése, megismertetése.

Sokak számára a régész szakma és a múzeumok zárt világot jelentenek. A régészeket a filmvászon kincsvadászaival, jobb esetben a legendás Indiana Jones karakterével azonosítják. A George Lucas ötlete alapján készült népszerű film-, és könyvsorozatból tudjuk, hogy az ifjú Indy, Defense álnéven belga önkéntesként harcolt a nyugati fronton. A verduni futóárkokban és német hadifogságban közvetlen közelből volt módja megtapasztalni a háború borzalmaival.

Régészek mundérban

Az I. világháború alatt Magyarország területéről 3,4 millió férfit – köztük maroknyi régészt – hívtak be katonának. A 22-40 év közötti archeológusok mindenütt harcoltak, ahol a Monarchia háborúzott: előbb a balkáni fronton Szerbia és keleten a Cári Oroszország ellen, majd a semlegességüket feladó olaszok és románok ellen.

A kötet borítója

A bevonult tucatszámú régész közül 1916 év végére Létay Balázs és Gulyás János hősi halált halt, Banner Benedek és Kovács István orosz fogságba esett. Banner Benedek emlékei különös fontossággal bírnak, mivel értékes adatokat tartalmaznak egykori iskola-, majd rabtársáról, Gyóni Gézáról.

A magyar régészek többsége a gyalogságnál harcolt, de van adatunk tüzékről, huszárról és légi felderítőkről is. Többségük hosszú hónapokat töltött a fronton, ahonnan hadnagyként, főhadnagyként, egy vagy több kitüntetéssel kapták meg az obsitot.

A kötet három fő részből épül fel. Az első rész a korszakot és a régészettudományt, a második az Osztrák-Magyar Monarchia hadseregének felépítését ismerteti. A harmadik rész 12 életutat – 8 hős, 2 hősi halott, 2 hadifogoly – mutat be. Az enciklopédikus adatok mellett részletek olvashatók többek között Almásy László, az „angol beteg” első légi bevetéséből, B. Nagy László „ballonos”, valamint Banner Benedek, Sőregi János és Tompa Ferenc „pergőtüzés” harctéri élményeiből. Az illusztrációkat több hazai múzeum és levéltár mellett Hermann Attila, Alföldi András és Sőregi János gyűjteményéből válogattuk. Az erdélyi emlékeket a kolozsvári Erdélyi Nemzeti Történelmi Múzeumnak köszönjük.

Tervek és célok

Jelenleg egy hosszú távú kutatás első mérföldkövének állunk. A felgyűjtött hagyatékok rendezése folyamatban van, számuk napról-napra gyarapszik. Szándékunk és célunk, hogy az 1914-1918 között munkáért öltött régészekre vonatkozó emlékeket összegyűjtsük és közkinccsé tegyük. Kezdeményezésünk hiánypótló szerepet töltsön be, gondolkodásra sarkall. A kötethez kapcsolódó kiállítás és rendhagyó történelemóra lehetőségét biztosítanak a fiatal régész nemzedéknek és az érdeklődő nagyközönségnek, hogy megismerjék a neves elődöket, a régészeket, akik „bujócskázni mentek a halállal.”

A kiadvány az Első Világháborús Centenárium Emlékbizottság támogatásával valósult meg. Kiemelt támogatónk: MECENATURA Bt.

„A régészsókhhoz szokott kezek a tudomány fegyverei helyett a pusztítás fegyvereit kényszerültek megmarkolni. A megváltozott világban szinte egyedüli teendő a megmaradt tárgyi értékek pusztítás előli menekítése, mentése maradt...”

(Vincze Zoltán)

A kiállítás 2018. október 11-én nyitotta meg kapuit Szegeden, 2019 őszén Debrecenben lesz látható.

A kiadvány az írótól szerezhető be a scholtzrobert@gmail.com címen.

A kötet kereskedelmi forgalomban nem kapható.

Az író-rendező,
Scholtz Róbert Gergely

Jimmy Cartwright

Egy új magyar képregény-ciklus születése

Az Utolsó Előtti Huszár

A Facebookon böngészve került előm valamikor január elején ez a hazai kezdeményezés, ám akkor még más dolgokkal voltam elfoglalva. Nemrégiben azonban komoly hadjáratba kezdtek a készítőik, ami engem is arra készítetett, hogy jobban utánanézzek, mi is ez a dolog, hiszen az FB-s / Patreonos bemutatkozó az SF kedvelők számára igen csak felcsigázó: „Az Utolsó Előtti Huszár történelmi dráma és természetfeletti horror keveréke (steam- és dieselpunk elemekkel), melyben a magyar népmesék, legendák és mitológia világa keveredik a Nagy Háború valós eseményeivel.” Végül odáig jutottam, hogy felkerestem a 6 részesre tervezett képregény-ciklus készítőit, Varga Bálint Bánk író és Tuli Krisztián rajzolókat, akiknek

segítségével az alábbiakban többek között kitárgyaljuk, kik is azok a Fekete mentések.

– Mindenekelőtt mutatkozzatok be pár szóban! Kik vagytok, honnan jöttetek, miként ismerkedtetek össze, hogyan kerültetek bele a képregények világába?

Bánk: Varga Bálint Bánk vagyok, író és képregényalkotó. Az első képregényeimet kisköltyök koromban készítettem csak úgy magamnak, de egyébként sosem voltam klasszikus értelemben véve képregény rajongó. A műfaj később visszatalált az életembe a Hegy c. képregénnyel és azóta is velem tart. Egyébként jelenleg videójáték fejlesztéssel foglalkozok szintén író, rendezői szerepben, szabadidőmben főképp novellákat írok, de van pár befejezésre váró regénykezdeményem is. Egyébként pedig boldog családapa vagyok.

Krisz: Még olvasni sem tudtam, amikor először vettem kézbe egy Pókember füzetet, azóta is hatalmas képregény-rajongó vagyok. Ovis korom óta rajzolok képregényt, Az Utolsó Előtti Huszár lesz az első hivatalos publikációm ezen a téren. Eddig Budapesten dolgoztam animációs tervezőként és videografikusként, de már egy éve újra a Balaton-parton lakom feleségemmel, akivel közösen építgetünk egy Balaton-tematikus design márkát, a Balcsikéket.

– Van-e rálátásotok a magyar képregényes scénerára? Úgy tudom, tavaly a hazai készítésű és kiadású képregények jelentős mértékben megszorodtak az előző évekhez képest. Ti ezt hogyan fogadtátok?

Bánk: Az utóbbi időben a hazai képregényes piac mind nagy kiadói, mind pedig szerzői fronton egyfajta reneszánszát éli. Ez egy szuper dolog és remélhetőleg egy megállíthatatlan folyamat előjele. Pár éve még, ha elmentél egy képregényes börzére, ha kicsit kuporgattál, minden új megjelenést meg tudtál venni, ami az évben megjelent. Ez kezd lehetetlenné válni még a tehetősebb gyűjtők körében is. A nagy kínálat pedig minőségi szűrést ered-

ményez az olvasókban, ami pedig a valóban minőségi képregényeknek kedvez, bár tény, hogy a mainstream megjelenések tengere veszélybe sodorhatja az éppen magára találó szerzői közeg egy részét is és a kis kiadókat.

Krisz: Valóban, egyre több a hazai kiadás, ami nekem is hatalmas öröm és bizunk benne, hogy hasonló arányban az érdeklődők és vásárlók is egyre többen lesznek. Egyre szélesebb az itthoni skála és a szuperhős képregények mellett rengeteg más jellegű alkotással is találkozhatunk. Számomra olyan alapművek jelentek meg most magyarul, mint a Blankets vagy az Incal, amire régóta vártam, de az is nagy előrelépés, hogy már kéthetente kötetként kiadott szuperhős sorozatok is jelen vannak a piacon. A Hellboy Omnibus kiadások nekem a legkedvesebbek, álmomban sem hittem volna, hogy egyszer ilyen minőségben fog megjelenni az egyik legnagyobb kedvencem, ezer hála a kiadónak!

– Honnan ered „Az Utolsó Előtti Huszár” képregény ötlete? Közösen találtátok ki, vagy az egyikőtök meggyőzte a másikat, hogy ez egy jó ötlet?

Bánk: Alapvetően az én ötletem volt, de Krisztián azonnal ráharapott a dologra. Mivel korábban volt egy közös projektünk, nem volt kérdés, hogy először őt keressék meg az ötlettel. Az egész egyébként csak egy felvetéssel indult: „Mi lenne, ha csinálnánk egy kőkemény huszáros-misztikus képregényt? Lángoló kard, bakurászok és boszorkányok, meg ami kell...” A többi már szinte jött magától; első világháború, népmesék világa, magyaros hangulatvilág és környezet, de nyugati zsánerelemekkel kiegészítve. Soha korábban nem jöttek ilyen könnyen és lazán a jó ötletek belőlem, Krisztián pedig azonnal ráérezett a stílusra, szóval mondhatom, hogy a bolygók együttállása kedvező volt és az istenek mind mosolyogtak ránk.

Krisz: Pontosan, Bánk leírta az ötletet és én azonnal rápörögtem, imádtam a koncepciót. Abban az időben valahogy nagyon elkaptam a folklór, a magyar népmesék és mondák világa. Épp elkezdtem egy saját kicsit horroros mesekönyvön dolgozni, amikor Bánk kitalálta a Fekete Mentéseket, szóval totál egy rugóra járt az agyunk. Amint szólt, tudtam, hogy ezt a képregényt meg kell csinálnunk.

– Miért pont „huszár” és miért pont „utolsó előtti”?

Bánk: Az „utolsó előtti” rész megmagyarázása egy kissé spoiler-gyanús lenne, így erről csak annyit mondok, hogy nem csak furán és jól hangzik (a kommerszebb hangzatú Utolsó Huszár címmel ellentétben), de lesz a dolognak jelentése is a történetben. A „huszár” rész könnyen magyarázható. A huszárság története egyedi, hősies és tragikus, főleg, ha az első világháború eseményeit és viszonyait nézzük. Igazából nem is tudom, hogy ezt a témát eddig miért nem dolgozták fel hasonlóan merész és mégis könnyed formában... egyszerűen adja magát a dolog, szóval mi megragadtuk!

– *Továbbá miért épp magyar népmesék, legendák, Nagy Háború, természetfeletti horror, meg egy-egy csipet gőz- és dieselpunk? Azon kívül, hogy igazán izgalmasan hangzik.*

Bánk: Imádom a meséket. Főleg a népmesék eredeti verzióit, amik megannyi izgalmas szimbólummal és nem gyerekeknek való mélységekkel, rejtett jelentésrétegekkel vannak tele. Emellett gyönyörűek és olykor meglehetősen hátborzongatóak és felkavaróak. Ennek sok klasszikus feldolgozását ismerjük, de kevesen merték őket a kánontól elrugaszkodottan, merészen újraértelmezni. Jankovics Marcell verzióit például imádjuk és az egyik elsődleges ihlető forrásunk a Fehérlófia volt, de mi nem értelmezni vagy lefejtetni szerettük volna a mesék rétegeit, inkább újragondolni, átszabni, megbolondítani azokat. A steam- és dieselpunk pedig a korból adódik, nagyon megy a Nagy háború színteréhez, így megint csak szinte egyértelmű választás volt.

– *Kik azok a Fekete mentések?*

Bánk: A mentések egy titkos szervezet, akiket a legtöbben csak katona-legendaként ismernek. Nagyon kevesen találkoznak velük hús-vér valójukban és azon kevesek, akik látták őket, csak még inkább megerősítik lehetetlen és mesészerű valójukat. Valójában ők egy több száz éves történelemmel bíró spirituális katonai szervezet, akik feladata a „túlonnani”, azaz a másvilági fenyegetések kordában tartása és visszaverése. A háborúk mindig felszítják az efféle fenyegetéseket és előtte soha nem volt még olyan nagy háború, mint ami 1914-ben robbant ki, így a természetfeletti fenyegetés sem volt még ilyen nagymértékű. Az egyre csak fogyatkozó mentésekre így óriási nyomás nehezedik.

– *Nem csak a saját fantáziátokra épül a történet. Úgy tudom, történetész konzulensek is segítenek a hitelesség fenntartásában, a történelmi hűség megtartásában. Ez részletekről felmerült igény, hogy ha már alternatív történelmi vonalon mozogtok, ne lőjetekek mellé? Számomra rendkívül szimpatikus, ha valaki ilyen komoly szinten utánanézik annak, amit csinál, még ha csak egyfajta háttérelmeként, díszletként is szolgál.*

Bánk: Először csak magunk kutattunk és mivel az első részben még nem kap túlságosan nagy szerepet a történelmi háttér, elég volt csak átnéznünk a kész forgatókönyvet egy történetessel. Azonban a második rész például már egy valós eseménnyel nyit, így ott még komolyabban kell vennünk a történetkészítés ezen

aspektusát. De tény, hogy a ruhák, kiegészítők, épületek esetében már az első részben is korhű forrásokat használtunk fel, szóval igen, nagyon fontos számunkra, hogy bár kicsit majd átírjuk a történelmet, mégis tisztelettel és odafigyeléssel használjuk fel, mint ihletadó forrást.

Krisz: Minden tervezési fázist, mint például, ha rajzolok egy karaktert, falut vagy csak egy sarokban fekvő fásládát, alapos kutatómunka előz meg. A korabeli leírások mellett igyekszem a lehető legtöbb képi referenciát is begyűjteni, hogy ne csak látványos legyen az eredmény, hanem a kor hangulatát is átadja. Ezt a folyamatot nagyon élvezem, imádom elmélyülni és érdekességeket találni az adott kor stílusjegyei között.

– *A nulladik, bevezető rész már december eleje óta elérhető elektronikus formában. Érkeztek-e erről visszajelzések, milyen volt a fogadtatás, várják-e a „folytatást”?*

Bánk: Tulajdonképpen a nulladik rész és az első rész borítójának elsöprő erejű pozitív fogadtatása volt az, ami megerősítette a hitünket az egész projektet tekintve. Ezért mertük elindítani az Indiegogo előrendelési kampányunkat is, ami óriási siker. Szóval igen, nagyon jó kezdet volt, aminek már csak azért is örülünk, mert az első rész ehhez képest óriási szintlépés lesz, hisz hosszabb, színes és minden szempontból kidolgozottabb.

– *Mondanátok pár szót a munkafolyamatról? Mennyi időbe kerül egy-egy kötet létrehozása? Egy laikus számára bizonyára érdekes lehet, hogyan is készül el egy ilyesfajta kiadvány.*

Bánk: Én elég gyorsan írok. Ha ihletem van, képes vagyok egy 30 oldalas képregény forgatókönyv negyedét, néha felét is megírni egy ültő helyemben. Persze ez nem jelenti azt, hogy kész, egy ilyen forgatókönyvvel még hosszú hetekig munka van, mire eléri végleges formáját. És akkor nem beszélünk arról, hogy a munka elkezdése előtt meg kellett alkotnom a karaktereket, a világot, szóval felépítenem egy hihető színteret, amibe egyáltalán belehelyezem majd a történetet. A rajz ennél még időigényesebb és összetettebb folyamat hisz 1-1 oldal megrajzolása több napot vihet el önmagában. És akkor még nem beszélünk a színezésről, ami különálló folyamat... de erről Krisztián tud érdemben nyilatkozni.

Krisz: A tényleges képregény megrajzolása előtt több hetes munka csak az adott történethez szükséges karakterek, helyszínek, fegyverek és részletek megtervezése, hogy koherens legyen az ábrázolás. A nagyobb háttérelmekhez sokszor készíték egy gyors 3D-modellt is, ami segít az eltérő kameraállásokból is tartani az arányokat és komponálni. Még nem tartozom a gyors rajzoló közé, egy oldal elkészítése minimum 3-4 napos munkát jelent, persze ez nagymértékben függ az oldal összetettségétől. Először megrajzolom az oldalak firkás, részlettelen skicceit, aminek eldöntöm a főbb plánokat, hogy milyen szemszögből lássuk a cselekményt, és a panelek arányait is kitalálom, hogy egy-egy képkockának mennyi hely jut. Ezután jön a vázlat rajzolása, ahol már jobban kidolgozom a rajzot, majd a letisztítás és a végleges kihúzás, ami digitálisan készül, mert így sokkal gyorsabban tudok egy-egy vonalat korrigálni, ha kell. A színezésben rengeteget köszönhetek a feleségemnek, Adrinak. Fantasztikus érzéke van hozzá, ha minden jól megy, az első fejezetet javarészt Ő fogja majd színezni. A készítés folyamatáról és kulisszatitkairól rengeteg anyagot teszünk fel a Patreon oldalunkra és az Indiegogo kampányunkban előrendelhető rendezői változatban is külön fejezetet szánunk ezeknek.

– *Amennyire beelátok, profi kampányt folytattok „Az Utolsó Előtti Huszár”-nak. Lásd a karakterközpontú #0. részt, a mozgó képregényt, egy-egy képregény-kockát, sketch-et, így készült videót, az alternatív borítót / plakátot, vagy épp a nyereményjátékot. Ezt ti ketten találjátok ki, vagy van mögöttetek egy marketinges (csapat)?*

Bánk: Büszkén mondhatom, hogy csak és kizárólag ketten vagyunk, Krisztián és Én, így minden, amit láttok, a kettőnk

munkája, illetve Krisztián kedves felesége is besegített nekünk. Szóval ez egy nagyon családias, kicsi, de szuper-lelkes csapat munkája.

– Számomra egyelőre nem teljesen világos, hogy az alternatív borítókat / plakátokat készítő grafikusok kerestek meg titeket a közreműködéssel, vagy ti kerestétek meg őket? Ha ez utóbbi, akkor ez tudatosan a kampány része volt, és / vagy akartatok másoknak is lehetőséget biztosítani az együttműködésre? A Patreonon és az FB-n is írtátok, hogy bizonyos célösszeghez érve többen vállalják közülük, hogy mini-epizódokat készítenek. Tegyük már ezt tisztába, hogy legalább én értem! :-)

Bánk: Mindent tudatosan építettünk fel. Már jóval a kampány előtt megkerestünk grafikusokat, de „nyitva hagytuk az ajtót”, így volt, aki maga keresett meg minket, hogy szívesen rajzolna nekünk. Közülük hárman pedig vállalták, hogy ha elérünk egy bizonyos összeget, szívesen megrajzolnak nekünk egy-egy miniképregényt, amivel tágítanak a huszárok világát. Ezek 7 oldalas kis történetek lesznek (a 0. rész mintájára), amit az adott rajzolóval együtt alkotunk meg, és ami külön kötetben fog megjelenni, de digitálisan minden Indiegogo támogatónk is kézhez kap majd.

Krisz: Egy nagy álmom vált ezzel valóra: a kedvenc magyar alkotóm a saját stílusukban rajzolták az általam tervezett karaktereket. Még mindig alig hiszem el, eszméletlen dolog ez. A kampány segítése mellett az is nagyszerű ebben, hogy milyen sok rajzoló fogott össze a magyar képregénykultúra népszerűsítéséért is. Az Indiegogo kampányunkban már elértük az összes miniképregényhez kötődő célt, ezért a fő szál és a rövid történetek együtt már 60 oldalnyi kalandot jelentenek a huszárokkal.

– Ha jól tudom, kerestek kiadókat, de végül úgy döntöttetek, sajátot alapítva adjátok ki a sorozatot. Ennek lehet-e tudni valamit a háttéréről, az okairól?

Bánk: Nem kerestünk meg egy kiadót sem, ők kerestek meg minket, de volt, akitől komolytalan ajánlatot kaptunk és volt, aki a mi kérésünket tartotta annak. Végül a saját lábunkra állást választottuk és a kampány sikerét látva nagyon jól döntöttünk. Ha így folytatódik a kampány (ami már az első napon elérte a 100%-ot), könnyen lehet, hogy nem csak ennek a képregénynek a jövőjét, de más projekteket is megalapozhatja.

– Január utolsó napján „robbantak be” a csomagok. Közel egy tucat változatban hozzá lehet majd jutni a képregényhez, és a hozzá tartozó extrákhoz, attól függően, ki mennyit tud rászánni, kinek mire van igénye. Ez saját ötlet, vagy vannak erre – akár nyugaton – működő példák?

Bánk: Sok-sok képregényes közfinanszírozási projektet tanulmányoztunk és görcső alá vettük, hogy miért működnek egyes projektek nálunk vagy miért nem. Ettől függetlenül az Indiegogo így is óriási rizikó volt tőlünk és előtte nagyon komoly „felizgató”

kampányt kellett folytatnunk, hogy az induláskor elég ember tudjon róla és várja már, hogy előrendelhesen.

– Február 14-én indult az Indiegogo előfizetési kampány a fenti csomagokkal. Mik az eddigi tapasztalatok, mekkora az előzetes érdeklődés? Mikorra várható a konkrét, nyomtatott megjelenés?

Bánk: Elsőpró és megdöbbentő a siker. A facebook-os számokból láttuk, hogy sokakat érdekel a képregény, de nem tudtuk, hogy ekkora lesz a visszhangja és ennyien szeretnének majd saját példányt a képregényből. Főleg az lepett meg minket, hogy a legdrágább, gyűjtői csomag fogy a leginkább, ami megerősített minket abban, hogy egy igényes projektre és egy jó ajánlatra igenis szívesen fizet a hazai közönség.

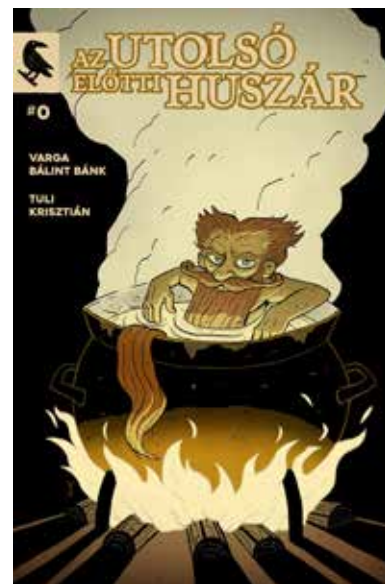
Krisz: Bizony, a kampány sikerén belül is irtóra örülünk, hogy ennyien választották az extra tartalmakkal bővített gyűjtői csomagot és ez a visszajelzés bátorít minket, hogy a későbbiekben is minél több különlegességgel készülünk a képregény mellé. A nyomtatott megjelenést júniusra tervezzük.

– Ha valakinek megtetszik a képregény, hol és hogyan juthat majd hozzá, illetve milyen módon tudja támogatni a kezdeményezést?

Bánk: Egyelőre mindenkinek az Indiegogo előrendelési kampányát javasoljuk, mert nem tudjuk, hogy a kampány után mikor és hol lesz elérhető a képregény. Nem kérdés, hogy lesz utánnomás és képregényes rendezvényeken, illetve online rendelve elérhető lesz a kötet, de vannak bizonyos kiadások és extrák, amik szándékosan és kezdettől fogva Indiegogo exkluzívak, így később biztosan nem lesznek elérhetőek. (Ilyen a rendezői kiadványunk, ami több mint 80 oldalas és a nulladik, valamint az első rész mellett egy csomó izgalmas extrát fog tartalmazni, novellát, skicceket, forgatókönyv részletet, stb...)

Krisz: Az Indiegogo mellett van egy Patreon oldalunk is, ahol folyamatosan lehet támogatni a projektünket, akár havonta egy kávé árával is, cserébe mi exkluzív tartalmakat teszünk fel alkotói blogunkra és más extrákkal is készülünk. Ezúton is szeretnénk megköszönni a sok támogatást, nélkületek nem írhattuk volna le most ezeket az örömteli sorokat.

– Köszönöm az interjút, és sok sikert kívánok a továbbiakban!

AZ UTOLSÓ ELŐTTI HUSZÁR

#1

VARGA
BÁLINT BÁNK

TULI
KRISZTIÁN

Javában dúl a Nagy Háború...

de a ködön túl dúl egy másik háború is, immáron ezer éve...

és nem úgy tűnik, hogy abba akarna maradni...

Az Utolsó Előtti Huszár történelmi dráma és természetfeletti horror keveréke (steam- és dieselpunk elemekkel), melyben a magyar népmesék, legendák és mitológia világa keveredik a Nagy Háború valós eseményeivel.

A történet egy paranormális ügyekkel foglalkozó titkos huszárszervezettel, a Fekete mentésekkel foglalkozik, köztük is főképp Csillagszeművel, aki egy különleges képességű és különösen forrófejű tagja a tizenkettesek, azaz a „boszorkányosok” csapatának.

Facebook: <https://www.facebook.com/azutolsoelottihuszar>

Patreon: www.patreon.com/azutolsoelottihuszar

E-mail: azutolsoelottihuszar@gmail.com

Indiegogo: <https://www.indiegogo.com/projects/az-utolso-elotti-huszar-elorendeles/>

**HAMM
BEKAPLAK!**